

Městská část Praha 10

Úřad městské části Praha 10
Odbor stavební

Spis. zn.: OST 010745/2013/Ga
Č.j.: P10-011344/2013
Vyřizuje: JUDr. Gavlák
Telefon: 267093557

V Praze, dne 1.2.2013

ROZHODNUTÍ

Městská část Praha 10 - odbor stavební Úřadu městské části Praha 10 jako věcně a místně příslušný povinný subjekt podle § 2) odst. 2) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „povinný subjekt“), přijal dne 24.1.2013 žádost Ing. [REDACTED] o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“) ve věci: „...V návaznosti na Vaše sdělení ze dne 14.11.2012 sp.zn. OST 114230/2012/Ga č.i. P10-114686 si Vás dovoluji požádat o zaslání kopie exekučního příkazu zdejšího úřadu ze dne 12.11.2012 k vymožení rozhodnutí sp.zn. OST 022452/2011/Ga č.j. P10-022465/2011 ze dne 23.2.2011...“. Povinný subjekt rozhodl dne 1.2.2013 takto:

Podle § 15 odst. 1) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím se žádost [REDACTED] týkající se „...V návaznosti na Vaše sdělení ze dne 14.11.2012 sp.zn. OST 114230/2012/Ga č.i. P10-114686 si Vás dovoluji požádat o zaslání kopie exekučního příkazu zdejšího úřadu ze dne 12.11.2012 k vymožení rozhodnutí sp.zn. OST 022452/2011/Ga č.j. P10-022465/2011 ze dne 23.2.2011...“ odmítá, neboť dle § 10 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.

Odůvodnění:

Dne 24.1.2013 obdržel povinný subjekt podání Ing. [REDACTED] presentované podatelnou ÚMČ Praha 10 pod P10-010745/2013, se žádostí o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ve věci „...V návaznosti na Vaše sdělení ze dne 14.11.2012 sp.zn. OST 114230/2012/Ga č.j. P10-114686 si Vás dovoluji požádat o zaslání kopie exekučního příkazu zdejšího úřadu ze dne 12.11.2012 k vymožení rozhodnutí sp.zn. OST 022452/2011/Ga č.j. P10-022465/2011 ze dne 23.2.2011...“

Žádost o informaci byla [REDACTED] adresována Odboru stavebnímu, který tak byl jako povinný subjekt povinen k jejímu vyřízení.

Pokuty podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) ukládá Městská část Praha 10 - odbor stavební Úřadu městské části Praha 10, jako stavební úřad v souladu se zákonem č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, vyhláškou č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hl. m. Prahy, ve znění pozdějších předpisů a jako správní orgán příslušný podle ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) k ukládání pokut.

Postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (dále jen "správní orgán") je upraven v § 1 odst. 1) správního řádu, Obecným stavebním úřadem podle § 13 odst. 1) písm. c) stavebního zákona je úřad městské části hlavního města Prahy určený statutem. Podle § 183 odst. 1) stavebního zákona, pokuty vybírá a vymáhá správní orgán, který je uložil. Podle odst. 2) stavebního zákona, je příjem z pokut příjmem rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správního orgánu, který pokutu uložil. Ustanovení § 183 stavebního zákona obsahuje úpravu otázek vybírání a vymáhání pokut, které správní orgán – stavební úřad uložil za přestupky a delikty na úseku stavebního zákona. Je stanoveno, který správní orgán pokuty vybírá a vymáhá (odst. 1), kam plyne příjem z pokut uložených správním orgánem (odst. 2) a podle jakého právního předpisu se při vybírání a vymáhání pokut postupuje (odst. 3). Jde o příjem toho rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správního orgánu, který pokutu v prvním stupni uložil. Půjde proto obvykle o příjem rozpočtu obce, jejíž obecní úřad je příslušným stavebním úřadem.

Stavebním úřadem – správním orgánem, není organizační složka městské části – Odbor stavební, ale městská část. Městská část má současně organizační složku – Odbor ekonomický, který provádí vybírání a vymáhání uložených pokut v rámci dělené správy dle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Odbor stavební neprovádí vymáhání uložených pokut a nemá k dispozici požadovaný exekuční příkaz. Proto si odbor stavební pro zpracování odpovědi k žádosti o informaci vyžádal dne 28.1.2013 materiály od zdejšího Odboru ekonomického ÚMČ Praha 10.

K tomu dne 30.1.2013 obdržel Odbor stavební písemné stanovisko Odboru ekonomického s tím, že požadovanou kopii exekučního příkazu postihující účet firmy [redacted] a.s. za účelem vymození pokuty uložené stavebním odborem pod č.j. P10-022465/2011 dne 23.2.2011, nelze poskytnout, a to s odkazem na § 10 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, podle něž „informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.“ Z dikce InfZ nevyplývá omezení pouze na fyzické osoby, tudíž je toto ustanovení aplikovatelné i na osoby právnické, tj. i na společnost [redacted] a.s., pokud se nejedná o právnickou osobu, která je ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím povinným subjektem. Podle § 106 odst. 3 správního řádu „Pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní.“, tj. daňový řád. V § 52 odst. 1 daňového řádu se uvádí, že úřední osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. Exekuční řízení je vedeno podle daňového řádu, který v § 52 odst. 2 stanoví, že daňový subjekt může správce daně nebo jinou osobu zprostit povinnosti mlčenlivosti ohledně údajů, které se ho týkají. Na žádost ÚMČ Praha 10 ze dne 5.12.2012 o poskytnutí souhlasu s poskytnutím kopie exekučního příkazu - písemností ze spisu, společnost [redacted] a.s. dne 11.12.2012 sdělila, že „v žádném případě nesouhlasí s tím, aby Ing. [redacted] byly poskytnuty jakékoliv listiny týkající se jejich společnosti, zejména pak kopie exekučního příkazu“.

Podle odst. 3 § 3 zákona č. 106/1999 Sb., se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Povinný subjekt přistoupil k posuzování otázky zda vyhovět, či nevyhovět žádosti o poskytnutí informace z hlediska tzv. testu proporcionality ve smyslu posouzení kolize ústavně chráněných hodnot a to z hlediska vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti přijatého opatření – vydaného rozhodnutí.

Právo na informace je jednou z právních záruk ve veřejné správě, které jsou co do své podstaty a významu především zárukami zákonnosti ve veřejné správě. Obecně je právo na informace zaručeno článkem 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ve speciálním ustanovení odst. 5 jsou pak státní orgány a orgány územní samosprávy zavázány přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Informace vydají povinné subjekty na požádání žadatele,

tj. každé fyzické nebo právnické osobě (ust. § 3 odst. 1 InfZ). Výjimkou z výše uvedeného pravidla poskytování informací budou takové informace, jejichž poskytnutí návrh zákona výslovně vylučuje nebo v nutné míře omezuje. Jde zejména o informace, které jsou na základě zákona prohlášeny za utajované, nebo informace, které by porušily ochranu osobnosti a soukromí osob.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 53/2007 – 85, jakkoli je však při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ve spojení se zákonem č. 106/1999 Sb., možná omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem, což vyplývá jak z judikatury Nejvyššího správního soudu, tak i Ústavního soudu (např. rozsudek NSS č. j. 5 As 28/2007 - 89 ze dne 17. 1. 2008, náleží ÚS ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, svoboda projevu jakož i právo na informace nejsou bezbřehé a jsou nutně omezeny chráněnými zájmy dle čl. 17 odst. 4 Listiny, ostatními ústavně zaručenými právy a svobodami (čl. 10 Listiny), jakož i dalšími pravidly pro možná omezení práva na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny. Tak tomu je i v případě aplikace ust. § 10 InfZ. Dle cit. ustanovení § 10 InfZ povinný subjekt informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení podle tohoto zákona neposkytne. I když lze chápat pohnutky žadatele a jeho veřejný zájem na kontrole orgánů veřejné moci a jejich činnosti, nelze odhlédnout od faktu, že jím požadovaná informace se týká majetkových poměrů a osobních údajů osob, jejichž soukromoprávní charakter je tím důvodem, který jejich obecnému poskytování brání. Z tohoto důvodu proto ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a uchovávány orgány veřejné moci. Správce daně chrání práva osob – daňových poplatníků v souladu se zásadou nevěřejnosti, která by nemohla být naplněna bez povinnosti mlčenlivosti.

V odst. 1 § 52 daňového řádu je konkrétně uvedeno, že úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. Mlčenlivostí se obecně rozumí zachování takových pravidel jednání a chování, která zajistí za všech okolností ochranu získaných informací, zejména osobních údajů o daňových subjektech a třetích osobách, před jejich vyjádřením. Vědomí, že existuje povinnost mlčenlivosti je důležité pro právní jistotu daňových subjektů o tom, že informace které poskytly správci daně o svých osobních nebo finančních záležitostech, zůstanou omezeny na správu daní a nebudou zpřístupněny někomu jinému. Výjimky jsou připouštěny jen v omezeném rozsahu a to dle § 53 daňového řádu, kde je taxativním způsobem stanoveno v jakých případech nejde o porušení povinnosti mlčenlivosti nejde, poskytne-li správce daně informace získané při správě daní.

Povinnost mlčenlivosti je v daňovém řádu upravena v § 52, kde je přímo uvedeno, že daňový řád úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. To neplatí pro daňový subjekt, pokud jde o informace získané nebo použité při správě jeho daní.

V § 53 daňového řádu je uvedeno, za jakých okolností nejde o porušení povinnosti mlčenlivosti, poskytne-li správce daně informace získané při správě daní. Jak vyplývá z komentářů k daňovému řádu, průlom do povinnosti mlčenlivosti musí být vyjímečné, při čemž každý takový průlom do povinnosti mlčenlivosti musí být náležitě odůvodněn a ospravedlněn. Konkrétní okruh případů, kdy dochází k prolomení mlčenlivosti vychází z platné právní úpravy, avšak jednotlivé výjimky uvedené v daňovém řádu byly podrobeny pečlivé revizi spočívající v testu jejich nezbytnosti, či účelnosti, což má za následek redukci jednotlivých průlomů do daňového tajemství. Zde je nezbytné uvést, že se jedná o taxativně uvedené zákonné důvody, z kterých nevyplývá, že by se vztahovaly i na vyřizování žádostí o informace dle InfZ. Povinnost mlčenlivosti je umocněna i tím, že daňový řád ve svém ustanovení § 246 stanoví, že fyzická osoba, která je vázána povinností mlčenlivosti za podmínek stanovených daňovým zákonem, se dopustí přestupku tím, že tuto povinnost poruší a za tento přestupek lze uložit pokutu do 500 000 Kč.

InfZ v § 19 stanoví, že umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony, ale na druhou stranu samotný InfZ ve svém ustanovení § 10 k ochraně důvěrnosti majetkových poměrů stanoví, že informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.

Sídlo: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

Pracoviště: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

IČ: 00063941

Bankovní spojení: Česká spořitelna, a.s. 19-2000733369/0800

Úřední hodiny:

Pondělí 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

Středa 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

tel.: 267093477

<http://www.praha10.cz>

e-mail: posta@praha10.cz

Povinný subjekt získal požadovanou informaci – exekuční příkaz, na základě daňového řádu, přičemž tato informace je v rámci příslušné vymáhací agendy odboru ekonomického skutečně vydána. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007-85 je uvedeno, že majetkové poměry fyzických a právnických osob tak tvoří zejména jejich příjmy, které mohou být peněžité, ale i naturální, vlastnictví bytů, nebytových prostor a jiných nemovitých věcí, peněžních prostředků, pohledávek, majetkových práv apod.; přičemž za majetkové poměry fyzických a právnických osob lze považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva vůči státu. Správci daně v daňovém řízení podle daňového řádu získávají na základě zákonů o daních právě takové informace o majetkových poměrech a tyto informace jim pak slouží proto, aby mohly rozhodovat ve věcech daní a naplnit tak účel daňového řádu. Informace o daňovém nedoplatku jsou součástí údajů o majetkových poměrech daňových subjektů, a to majetkových poměrech soukromého rázu, u nichž by proto měla být ochrana jejich soukromí upřednostněna; v daném případě nejde totiž o pouhou výši daňového nedoplatku, předmětný problém je třeba posuzovat v širším kontextu. Například k posečkání daňového nedoplatku lze podle § 156 odst. 1 daňového řádu přistoupit tehdy, pokud by neprovedená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu nebo by vedla k zániku podnikání daňového subjektu, pokud není možné vyžadovat úhradu od daňového subjektu najednou nebo při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti požadované úhrady. I toto ustanovení daňového řádu svědčí o soukromé povaze informací tohoto typu, jimž by jako takovým měla být poskytnuta ochrana. V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2009, č. j. 5 As 64/2008-137, je uvedeno, že obecně lze konstatovat, že daňový subjekt zásadně požívá ochrany podle § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím. Neexistuje ospravedlnitelný argument, aby bez dalšího byla daňovým dlužníkům zajišťována menší ochrana soukromí, než jaká je poskytována ostatním daňovým subjektům. Je proto obecně správné nezveřejňovat informace o majetkových poměrech daňových subjektů, daňové dlužníky nevyjímaje. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007- 85, je uvedeno, že jakkoliv lze chápat pohnutky stěžovatele a jeho veřejný zájem na kontrole orgánů veřejné moci a jejich činnosti, nelze odhlédnout od faktu, že jím požadované informace se týkají majetkových poměrů a osobních údajů osob a jejich soukromoprávní charakter je tím důvodem, který jejich obecnému poskytování brání. Z tohoto důvodu proto ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a uchovávány povinnými subjekty; při střetu zájmu soukromého (tj. zájmu fyzických a právnických osob na důvěrnost určitých informací) a zájmu veřejného (tj. zájmu ostatních spoluobčanů na tom, aby nebyly, resp. z jakého důvodu byly, poskytovány úlevy např. těm, kdo to nepotřebují) nelze dospět k jinému závěru, než že na tomto místě požívá větší ochrany zájem soukromý před zájmem veřejným.

Střet práva na informace a povinnosti zachovávat mlčenlivost je výslovně řešen v § 19 InfZ. Poskytnutí informací dle InfZ není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost. V této souvislosti však nelze aplikovat ustanovení § 19 InfZ, kde je uvedeno, že umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony, neboť je třeba aplikovat konkrétní (výše uvedené) důvody pro nevyhovění žádosti. Při tom povinný subjekt uvádí, že požadovanou kopii exekučního příkazu k vymožení rozhodnutí stavebního odboru Úřadu městské části Praha 10 nelze poskytnout, a to s v souladu s § 10 InfZ, kde je k ochraně důvěrnosti majetkových poměrů doslova uvedeno, že „Informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení⁸) povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne. (v poznámce pod čarou je k tomuto ustanovení uveden příkladný výčet relevantních právních předpisů, přičemž v tomto výčtu je uveden i zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, který byl dne 1. 1. 2011 zrušen a nahrazen zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“)). Z dikce zákona nevyplývá omezení pouze na fyzické osoby, tudíž je toto ustanovení aplikovatelné i na osoby právnické, pokud se nejedná o právnickou osobu, která je ve smyslu InfZ povinným subjektem.

I když odkaz uvedený pod čarou nemá právní význam a není součástí právního předpisu neboť jak uvedl i Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 10/06, poznámky pod čarou nemají závazný normotvorný charakter, jedná se však o informaci k výkladu, kdy mohou mít pouze pomocný (orientační) interpretační význam,

takto slouží jen k orientaci, přičemž právní norma, na kterou poznámka odkazuje, musí být interpretována a aplikována ve shodě s právní normou odkazující a celým právním řádem.

Podle Komentáře k InfZ, zpracovaného JUDr. Adamem Furkem a Mgr. Lukášem Rothanzlem, vydaným nakladatelstvím Linde Praha, a.s., v roce 2010 (dále jen „Komentář“), je podmínkou aplikace tohoto ustanovení skutečnost, že povinný subjekt získal informace o majetkových poměrech osoby soukromého práva v souvislosti s výkonem své agendy, která je upravena zákony v právních oblastech v § 10 InfZ výslovně uvedených; je-li tato podmínka splněna, povinný subjekt požadovanou informaci o majetkových poměrech dotčené osoby s odkazem na uvedené ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytne a žádost odmítne.

Podle § 106 odst. 3 správního řádu „Pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní.“, tj. daňový řád. V § 52 odst. 1 daňového řádu se uvádí, že úřední osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. Exekuční řízení je vedeno podle daňového řádu, který v § 52 odst. 2 stanoví, že daňový subjekt může správce daně nebo jinou osobu zprostit povinností mlčenlivosti ohledně údajů, které se ho týkají. Na žádost ÚMČ Praha 10 ze dne 3.10.2012 a následně ze dne 5.12.2012 o poskytnutí souhlasu s poskytnutím písemností ze spisu, společnost [REDAKCE] a.s. dne 12.10.2012 a následně dne 11.12.2012 sdělila, že „v žádném případě nesouhlasí s tím, aby Ing. [REDAKCE] byly poskytnuty jakékoliv listiny týkající se jejich společnosti, zejména pak kopie exekučního příkazu“.

Zde je potřebné ještě uvést, že samotná informace o udělené sankci, jakož i o výši pokuty a rovněž o tom, jakým způsobem je pokuta vymáhána byla již žadateli písemně poskytnuta a to pod Spis. zn.: OST 114230/2012/Ga, Č.j.: P10-114686/2012 ze dne 14.11.2012, kde bylo mimo jiné konkrétně uvedeno: „...Rozhodnutí č.j. P10-022465/2011 ze dne 23.2.2011 nabylo právní moci dne 2.6.2011. Dne 27.6.2011 bylo do datové schránky společnosti [REDAKCE] a.s. dodáno upozornění na nedoplatek ve smyslu § 153 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění. Dne 4.7.2011 bylo ÚMČ Praha 10 doručeno sdělení společnosti [REDAKCE] a.s., že vydané rozhodnutí je právně vadné a společnost proti němu podává správní žalobu. Dne 13.7.2011 vyzval ekonomický odbor společnost, aby doložila písemně své podání na správní soud. Dne 17.8.2012 byla ekonomickému odboru doručena Ing. [REDAKCE] kopie usnesení Městského soudu v Praze ve věci zamítnutí odkladného účinku správní žaloby s vyznačením právní moci. Dne 12.11.2012 byl vystaven exekuční příkaz na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníka u poskytovatele platebních služeb dle § 190 odst. 1 daňového řádu, který byl dodán do datové schránky banky i dlužníka dne 13.11.2012. V tomto případě však žadatel nechce poskytnout samotnou informaci, ale chce poskytnout kopii exekučního příkazu, kterým je pokuta vymáhána a to ze spisu vedeného v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád.

Jak z výše uvedeného vyplývá, aplikoval povinný subjekt v tomto případě tři procesní normy, a to zákon o svobodném přístupu k informacím, správní řád a daňový řád. Otázka jejich vzájemného vztahu je otázkou výkladovou, přičemž rozhodujícím kritériem je v daném případě hledisko jejich vzájemné speciality a subsidiarity. Z výše citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že subsidiární normou je v daném případě správní řád (srov. § 1 odst. 2 správního řádu). Zákon o svobodném přístupu k informacím je pak ve vztahu ke správnímu řádu zákonem zvláštním. Zvláštním zákonem je ve vztahu ke správnímu řádu co do vymáhání exekučních plnění rovněž daňový řád (srov. § 106 odst. 3 správního řádu). Otázkou pak zůstává, jaký je vzájemný vztah mezi těmito dvěma speciálními předpisy, tedy zákonem o svobodném přístupu k informacím a daňovým řádem. Posouzení této otázky je pak rozhodující pro určení, zda se povinnost mlčenlivosti dle ustanovení § 52 daňového řádu vztahuje i na informace, které by jinak měly být poskytnuty dle InfZ.

Dle ustanovení § 2 odst. 3 zákona se InfZ neaplikuje na případy, kdy jiný zvláštní zákon stanovuje rovnocennou úpravu přístupu veřejnosti k informacím. Touto otázkou se mimo jiné zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci vedené u něj pod sp.zn. 2 As 132/2011. Zde Nejvyšší správní soud dovodil, že daňový řád takovýmto zvláštním zákonem není, neboť neobsahuje komplexní úpravu, kterou zákon v ustanovení § 2 odst. 3 implicitně vyžaduje (srov. zejména poslední větu uvedeného ustanovení InfZ). V tomto směru pak Nejvyšší správní soud zejména uvedl, že úprava obsažená v daňovém řádu tato hlediska nesplňuje, neboť postihuje pouze některé aspekty věci a není tedy vyžadovanou komplexní úpravou. Daňový řád upravuje pouze informační povinnosti správce daně, tj. uvádí, jaké informace je

správce daně povinen zveřejnit a dále zakotvuje povinnost orgánů veřejné moci a osob bezplatně poskytovat správcí daně informace na jeho vyžádání. Neřeší však již například otázky týkající se podání žádostí o informace, způsob jejich vyřizování, důvody pro odmítnutí ani opravné prostředky. Dle výše uvedeného je pak dle judikovaného závěru Nejvyššího správního soudu zřejmé, že daňový řád není zvláštním právním předpisem k InfZ ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona.

Má-li být tedy v posuzovaném případě aplikován primárně zákon a nikoliv daňový řád, je třeba zmínit shora citované ustanovení § 19 zákona. Toto ustanovení řeší kolizi mezi poskytnutím informací dle zákona a povinností mlčenlivost stanovenou jinými zákony, a to ve prospěch InfZ, když výslovně uvádí, že poskytnutí informací dle zákona není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony. Pod pojem mlčenlivosti uložené zvláštními zákony je možné nepochybně zařadit i povinnost mlčenlivost stanovenou ustanovení § 52 daňového řádu. Ke stejnému závěru vede pak systematický rozbor obou norem, který Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku rovněž obsáhle podává. Nejvyšší správní soud si zde všímá zejména dikce ustanovení § 2 odst. 1 InfZ v porovnání s dikcí ustanovení § 52 odst. 1 daňového řádu. InfZ definuje jako povinné subjekty k poskytování informací státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Povinnými subjekty jsou tedy primárně právnické osoby — veřejnoprávní korporace a jejich orgány. Naopak ustanovení § 52 odst. 1 daňového řádu ukládá povinnost mlčenlivosti úředním osobám a osobám zúčastněným na správě daní. Povinnost mlčenlivosti dle daňového řádu se tak dle právního názoru Nejvyššího správního soudu vztahuje pouze k jednotlivým fyzickým osobám, typicky jednotlivým zaměstnancům úřadu. Netýká se však povinného subjektu (tj. úřadu jako právnické osoby a povinného subjektu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 InfZ) jako celku, resp. netýká se jej v situaci, kdy je naopak povinen vykonávat svou veřejnoprávní působnost v oblasti poskytování informací, stanovenou mu informačními zákony. V tomto směru pak Nejvyšší správní soud odkázal na svůj dřívější rozsudek ve věci vedené u něj pod sp.zn. 3 Ads 33/2006, kde ve vztahu k obdobné právní normě (zákon č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR) konstatoval, že opačný výklad by vedl ke vzniku absurdní situace, kdy by sice dle InfZ informace být poskytnuta měla, ale s ohledem na povinnost mlčenlivosti konkrétních zaměstnanců by ji současně nebylo možno poskytnout. Lze tedy uzavřít, že v posuzované věci nebylo možno odepřít poskytnutí informace s odkazem na povinnost mlčenlivosti dle ustanovení § 52 odst. 1 daňového řádu. Povinný subjekt tak při svém rozhodování vyloučil v tomto případě možnost použití institutu mlčenlivosti dle daňového řádu a dospěl k závěru, jež odůvodňuje ustanovením § 10 InfZ.

Jak vyplývá z obsahu žádosti ze dne 16.11.2012 nežádá žadatel o informaci v běžném (tedy užším) slova smyslu, kterou by se nepochybně rozumělo sdělení požadovaných údajů. Ostatně jak vyplývá z předaných listin, informaci tohoto typu již žadatel ostatně obdržel. Žadatel ve své žádosti požaduje vydání nikoliv informace jako takové, ale přímo kopie konkrétní listiny, resp. konkrétního rozhodnutí, kterým je exekuční příkaz, vydaný dne 3.10.2012 k vymození rozhodnutí čj. P1 0-036600/2011 ze dne 30.3.2011. Předmětem žádosti je tedy poskytnutí informace ve smyslu širším, tj. tak jak tento smysl rozšiřuje citované výkladové ustanovení zákona. Tento postup je jistě obecně možný. V tomto směru je možno např. odkázat na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci vedené u něj pod sp.zn. 10 Ca 232/2001, v němž tento soud uvedl, že podle InfZ lze po právu vyžadovat kopie listin; pak nepostačuje poskytnout z písemnosti např. výpis. Přitom je třeba dodržovat zákonná omezení sledující ochranu dat zajišťovanou jinými právními předpisy, např. zákonem o ochraně osobních údajů v informačních systémech a chráněné údaje vyloučit. Z citovaného rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích je možno dovodit, že informace, tedy konkrétní listina by mohla být poskytnuta žadateli i tak, že z ní budou vyloučeny (tedy učiněny nečitelnými) údaje, které podléhají ustanovení § 10 zákona (např. tedy číslo bankovního účtu a podobné údaje tohoto typu). Specifikem vyžadované listiny je rovněž to, že tato listina je předmětem správního spisu vedeného dle ustanovení § 17 správního řádu, resp. § 64 a § 65 daňového řádu. Takovéto listiny (tedy listiny, které jsou součástí spisů vedených pro správní či daňové řízení) podléhají zvláštnímu režimu, který není totožný s režimem jakýchkoliv jiných listin, které orgán veřejné moci pořizuje ve své činnosti.

V tomto směru je vhodné poukázat na část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci vedené u něj pod sp.zn. 2 As 132/20 11. V části odůvodnění věnované výkladu ustanovení § 2 odst. 3 zákona (z něhož bylo již výše obsáhle citováno) se Nejvyšší správní soud zabývá výkladem toho, jaká

Sídlo: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

Pracoviště: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

IČ: 00063941

Bankovní spojení: Česká spořitelna, a.s. 19-2000733369/0800

Úřední hodiny:

Pondělí 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

Středa 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

tel.: 267093477

<http://www.praha10.cz>

e-mail: posta@praha10.cz

právní úprava je považována za komplexní právní úpravu upravující poskytování informací ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 InfZ. Jako příklad pak Nejvyšší správní soud uvádí mimo jiné zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí či zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí ČR, které jsou oba jako příklady uvedeny v poznámce 1b k InfZ. Dále však Nejvyšší správní soud uvádí, že mezi takovéto komplexní úpravy — tedy úpravy, které vylučují využití InfZ - náleží i úprava žádosti o nahlížení účastníka do správního spisu, která je komplexně upravena v ustanovení 38 správního řádu. Zde Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj dřívější rozsudek ve věci vedené u něj pod sp.zn. 2 As 3 8/2007 či na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci vedené u tohoto soudu pod sp.zn. 15 Ca 189/2005 (zde ve vztahu k trestnímu řádu). Lze rovněž připomenout, že v naznačeném směru se ubírala rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu již dříve (v jeho rozsudcích vedených u něj pod sp.zn. 6 As 52/2007 či 5 A 158/2001).

Domáhá-li se tedy žadatel vydání listiny, resp. kopie listiny ze spisu, nemusí se již jednat o poskytnutí obecné informace ve smyslu InfZ, ale co do svého výsledku se rovná právu na pořízení kopie ze spisu, které je součástí práva nahlížení do spisu dle ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu či § 67 odst. 3 daňového řádu. Ve smyslu shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu by pak v takovém případě nebylo možno použít úpravu dle InfZ, ale ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 InfZ by měla být aplikována zvláštní zákonná úprava o nahlížení do spisu upravená v § 38 správního řádu, resp. § 66 daňového řádu.

Právo nahlížení do správního, resp. daňového spisu je v některých směrech výrazně užší než právo na informace dle InfZ. Zvláštní úprava pro nahlížení do spisu obsažená v správním řádu či daňovém řádu (ale obdobně např. i v trestním řádu, občanském soudním řádu a soudním řádu správním) by pak mohla pozbýt jakéhokoliv smyslu, pokud by ji kdokoliv (tedy i osoba, které podle těchto zvláštních procesních předpisů právo nahlížení do spisu nepřísluší) mohla snadno obejít tím, že by příslušný správní orgán postupem dle InfZ požádala o zaslání jednotlivých listin ze spisu, resp. i kopie spisu jako takového.

S ohledem na výše uvedené zkoumal povinný subjekt i to, zda lze mít za to, že žádost o zaslání kopie listiny ze spisu by neměla být posuzována jako žádost o poskytnutí informace dle InfZ, ale měla být posouzena jako žádost o nahlédnutí do spisu, a to podle okolností dle správního řádu či daňového řádu. V tomto směru je pak možno připomenout, že právo nahlížení do daňového spisu náleží daňovému subjektu a právo nahlížení do spisu správního pouze jeho účastníkům. Jiným osobám umožní správní orgán nahlédnout do správního spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popř. dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.

Povinný subjekt však v tomto vychází z Metodického doporučení odboru Dozoru a kontroly veřejné správy MV ČR k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – vyřizování žádostí o informace ze správních spisů, kde je výslovně uvedeno, že požaduje-li žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informace ze správního spisu jinou formou (zaslání kopíí listin, či sdělením konkrétních údajů), uplatní se plně režim vyřízení žádosti stanoveny InfZ. Není při tom rozhodné, požaduje-li takto informace účastník řízení či jiná osoba – jediným kritériem určení právního režimu vyřízení žádosti je její obsah ve výše zmíněném ohledu, tedy je-li požadováno nahlédnutí do spisu, nebo jiná forma poskytnutí informace. V režimu InfZ se uplatní všechny v něm uvedené důvody pro omezení práva na informace, jejichž aplikace je tak dostatečnou zárukou ochrany těchto informací a není již nezbytné ověřovat kvalifikovaný právní zájem žadatele. Mimo to, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 3/2006, v tomto případě povinný subjekt nevychází z práva nahlížení do spisů a pořizování kopíí ze spisu dle zvláštních zákonů, ale z příslušných ustanovení InfZ, jak výše uvedeno, který ve věci stanoví postup pro vyřizování žádostí o informace. Povinný subjekt tak při svém rozhodování rovněž vyloučil v tomto případě možnost použití institutu nahlížení do spisů dle daňového řádu a dospěl k závěru, jež odůvodňuje ustanovením § 10 InfZ.

Ochrana důvěrnosti majetkových poměrů je stanovena v ustanovení § 10 InfZ. Jak již bylo v minulosti opakovaně judikováno (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci vedené u něj pod sp.zn. 5 As 53/2007) je úprava obsažená v InfZ výrazem základního politického práva na informace o činnosti orgánů veřejné moci, kterému odpovídá povinnost poskytovat informace o své činnosti, kterou státním orgánům a orgánům územní samosprávy ukládá čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Toto základní lidské právo není samo o sobě právem absolutním, neboť je z podstaty lidské společnosti

omezeno dalšími ústavním pořádkem garantovanými lidskými právy, která se s ním mohou dostat do kolize. Toto imanentní omezení práva na informace obsahuje i samotný již výše uvedený článek 17 odst. 5 Listiny, který výslovně stanovuje, že orgány veřejné moci jsou povinny zveřejňovat informace o své činnosti pouze způsobem přiměřeným. Dále pak uvádí, že podmínky provedení tohoto ústavním pořádkem garantovaného práva stanoví zákon, kterým je právě InfZ. InfZ tedy právo na informace upravuje, a to jako obecné pravidlo. Neupravuje však toto právo jako právo absolutní a stanoví z něj četné výjimky, které odpovídají jiným ústavním pořádkem chráněným právům a zájmům.

Obecná povinnost mlčenlivosti stanovená v ustanovení 52 odst. 1 daňového řádu je společně s neveřejností daňového řízení stanovena na ochranu ústavním pořádkem garantovaného práva na soukromí zakotveného v čl. 10 odst. 2 Listiny. Toto právo se nevztahuje pouze na osoby fyzické, ale vztahuje se rovněž na osoby právnické, neboť je uvozeno slovem „každý“ (srov. náleze Ústavního soudu ve věci vedené u něj pod sp.zn. I US 201/01). Úlohu zásady neveřejnosti daňového řízení a povinnosti mlčenlivosti dle ustanovení § 52 daňového řádu, které se pro účely InfZ neužijí dle ustanovení § 19 InfZ, pak přebírá ustanovení § 10 InfZ, které upravuje kolizi práva na informace a práva na ochranu soukromí. Ustanovení § 10 InfZ stanoví, že podle tohoto zákona nebudou poskytnuty informace o majetkových poměrech osob, které nejsou povinným subjektem a které byly povinným subjektem získány mimo jiné na základě zákonů o daních. Toto zákonné ustanovení odráží nejen limity práva na informace ve vztahu k obecné ochraně soukromí třetích osob. Důsledným způsobem rovněž rozvádí omezení samotného práva na informace dle ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny. Tento článek Listiny se totiž nevztahuje na právo na jakékoliv informace, ale hovoří pouze o informacích o činnosti orgánů veřejné správy. Je pak zřejmé, že informace např. o majetkových poměrech jiných občanů nejsou informacemi o činnosti orgánů veřejné správy ve smyslu citovaného ustanovení Listiny, jakkoliv s těmito informacemi veřejné orgány přicházejí při své činnosti běžně do styku.

Pokud jde o samotný pojem majetkových poměrů, opírá se povinný subjekt v tomto případě o již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci vedené u něj pod sp.zn. 5 As 53/2007, který v tomto směru představuje ústřední judikatorní definici tohoto pojmu, na kterou pak Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti často odkazuje (obdobně se Nejvyšší správní soud k definici tohoto pojmu vyjádřil ve svém rozsudku ve věci vedené u něj pod sp.zn. 5 As 3 1/2007). Nejvyšší správní soud zde mimo jiné uvedl, že pod pojem majetkových poměrů je nutné zahrnout veškeré informace o vlastnictví fyzických a právnických osob, a to včetně vlastnictví financí. Z daňového exekučního příkazu splňujícího náležitosti dle ustanovení § 178 a § 190 daňového řádu je nepochybně možno učinit si představu o majetkových poměrech dlužníka (tj. třetí osoby, která není povinným subjektem). Náležitostmi tohoto exekučního titulu jsou totiž mimo jiné údaje o číslech bankovních účtů, která dlužník vlastní a rovněž to, u kterých bankovních ústavů jsou vedeny a u kterých bankovních ústavů je tak dlužník klientem. Je zřejmé, že se nejedná o informaci běžně přístupnou, neboť informace tohoto typu běžně podléhají tzv. bankovnímu tajemství. Je rovněž zřejmé, že vlastnictví bankovního účtu konkrétně specifikovaného číslem a názvem bankovního ústavu u něhož je veden, je možno zahrnout pod pojem majetkových poměrů, tak jak je definoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ve věci vedené u něj pod sp.zn. 5 As 5 3/2007 Č 5 As 31/2007.

V souvislosti s výše uvedeným je nutné uvést, že odkazem na ustanovení § 10 InfZ argumentoval Magistrát hl.m. Prahy, resp. Úřad městské části Praha 4 již v řízení, které bylo skončeno rozsudkem Nejvyššího soudu 2 As 132/2011. Jak již bylo výše uvedeno, nelze závěry obsažené v tomto rozsudku mechanicky přejímat pro posuzování v této věci, neboť Nejvyšší správní soud v tomto případě rozhodoval o situaci skutkově podstatně odlišné. Z odůvodnění uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu je především zřejmé, že žalobce (totožný s žadatelem) v tomto případě žádal o poskytnutí informace v užším slova smyslu, konkrétně o sdělení, zda byly do rozpočtu úřadu přijaty úhrady pokut a exekučních nákladů od společnosti [redacted] a.s. a kdy. Dále požadoval informace o tom, jaké kroky učinil úřad k vymáhání těchto pokut. Konečně v šesté své podané žádosti žadatel žádal o poskytnutí informace, jaké další pohledávky a v jaké výši úřad vůči této společnosti eviduje. Z citovaného rozhodnutí rozsudku Nejvyššího soudu pak vyplývá, že žadatel v tomto případě žádal o poskytnutí výrazně obecnějších informací než je tomu v případě, který je předmětem tohoto rozhodnutí. Právě konkrétnost požadovaných informací, resp. to, zda je možno si z těchto informací učinit (byť částečný a

Sídlo: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

Pracoviště: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

IČ: 00063941

Bankovní spojení: Česká spořitelna, a.s. 19-2000733369/0800

Úřední hodiny:

Pondělí 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

Středa 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

tel.: 267093477

<http://www.praha10.cz>

e-mail: posta@praha10.cz

neúplný) obraz o majetkových poměrech jiných osob je hlediskem podle něhož má být zvažovaná aplikace ustanovení § 10 InfZ, jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud ve svých již výše zmiňovaných rozsudcích ve věcech vedených u něj pod sp.zn. 5 As 53/2007 či 5 As 3 1/2007. Závěry, které v tomto směru učinil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ve věci vedené u něj pod sp.zn. 2 As 132/2011 a na které žadatel odkazuje se proto nedají na tuto konkrétní věc přímo aplikovat, neboť z pohledu aplikace ustanovení § 10 InfZ není údaj o tom, zda povinný zpět přijal vymáhanou platbu souměřitelný s vydáním listiny, která obsahuje údaje o konkrétních položkách majetku osoby, která povinným subjektem není (tj. číslem jejího bankovního účtu). Lze tedy uzavřít, že informace, resp. listina, kterou žadatel v dané věci požaduje, nemůže být vydána, neboť podléhá ochraně důvěrnosti majetkových poměrů nepovinných subjektů dle ustanovení § 10 InfZ.

V obdobné věci rozhodoval již i Odbor stavební MHMP pod S-MHMP 1523863/2012/OST/Ca ze dne 5.12.2012 tak, že odvoláním napadené rozhodnutí Spis. zn.: OST 117181/2012/Ga, Č.j.: P10-117394/2012 ze dne 21.11.2012, kterým bylo k žádosti Ing. ██████████ rozhodnuto, že dle § 10 InfZ, povinný subjekt informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení podle tohoto zákona neposkytne, zrušil a věc vrátil k novému projednání. Z rozhodnutí odvolacího orgánu však neplynula povinnost požadovanou informaci poskytnout, ale nutnost odůvodnění, jakou ochranu důvěrnosti majetkových poměrů společnosti ██████████, a.s., má povinný subjekt na mysli, s tím, že odmítnout může jen ty informace, které vypovídají o majetkových poměrech společnosti ██████████ a.s., uvedené v požadovaném exekučním příkazu.

V obdobné věci rozhodoval na základě odvolání Ing. ██████████ Odbor daní, poplatků a cen MHMP, který ve své rozhodnutí S-MHMP 5255/2013 ze dne 18.1.2013 uvedl, že povinný subjekt dostatečně nezodpověděl a nevysvětlil, proč shledává požadovanou informaci (exekuční příkaz) informací o majetkových poměrech, resp. jak je dotčeno soukromí dané společnosti (společnosti, na jejíž majetek byl vydán exekuční příkaz.

Jak již výše uvedeno, v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 53/2007-85 ze dne 25.6.2008 (a rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 31/2007-75 ze dne 5.3.2009) je uvedeno, že majetkové poměry fyzických a právnických osob tak tvoří zejména jejich příjmy, které mohou být peněžité, ale i naturální, vlastnictví bytů, nebytových prostor a jiných nemovitých věcí, peněžních prostředků, pohledávek, majetkových práv apod.; přičemž za majetkové poměry fyzických a právnických osob lze považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva vůči státu. Správci daně v daňovém řízení podle daňového řádu získávají na základě zákonů o daních právě takové informace o majetkových poměrech a tyto informace jim pak slouží proto, aby mohli rozhodovat ve věcech daní a naplnit tak účel daňového řádu. Informace o daňovém nedoplatku jsou součástí údajů o majetkových poměrech daňových subjektů, a to majetkových poměrech soukromého rázu, u nichž by proto měla být ochrana jejich soukromí upřednostněna; v daném případě nejde totiž o pouhou výši daňového nedoplatku, předmětný problém je třeba posuzovat v širším kontextu, neboť například k prominutí daňového nedoplatku lze podle § 156 odst. 1 daňového řádu přistoupit tehdy, pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu nebo by vedla k zániku podnikání daňového subjektu, pokud není možné vyžadovat úhradu od daňového subjektu najednou nebo při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti požadované úhrady. I toto ustanovení daňového řádu svědčí o soukromé povaze informací tohoto typu, jimž by jako takovým měla být poskytnuta ochrana. V usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 64/2008-137 ze dne 12.3.2009 je uvedeno, že obecně lze konstatovat, že daňový subjekt zásadně požívá ochrany podle § 10 InfZ. Neexistuje ospravedlnitelný argument, aby bez dalšího byla daňovým dlužníkům zajišťována menší ochrana soukromí, než jaká je poskytována ostatním daňovým subjektům. Je proto obecně správné nezveřejňovat informace o majetkových poměrech daňových subjektů, daňové dlužníky nevyjímaje. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 53/2007-85 ze dne 25.6.2008 je uvedeno, že jakkoliv lze chápat pohnutky stěžovatele a jeho veřejný zájem na kontrole orgánů veřejné moci a jejich činnosti, nelze odhlédnout od faktu, že jím požadované informace se týkají majetkových poměrů a osobních údajů osob a jejich soukromoprávní charakter je tím důvodem, který jejich obecnému poskytování brání. Z tohoto důvodu proto ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a

uchovávané povinnými subjekty; při střetu zájmu soukromého (tj. zájmu fyzických a právnických osob na důvěrnost určitých informací) a zájmu veřejného (tj. zájmu ostatních spoluobčanů na tom, aby nebyly, resp. z jakého důvodu byly, poskytovány úlevy např. těm, kdo to nepotřebují) nelze dospět k jinému závěru, než že na tomto místě požívá větší ochrany zájem soukromý před zájmem veřejným.

Povinný subjekt při posuzování žádosti přihlédl rovněž i ke stanovisku vyjádřenému rozhodnutí Odboru daní, poplatků a cen MHMP a v rozsudku NSS, že jakkoli se pro exekuci peněžitých plnění uplatňuje postup pro správu daní, která je neveřejná, tato neveřejnost se uplatní pouze v jejím průběhu. V případě ukončeného postupu však zásada neveřejnosti nijak nepřekáží tomu, aby kdokoliv požadoval informace z tohoto řízení a k názoru odvolacího orgánu, že v průběhu exekučního řízení by měl být uplatněn § 11 odst. 1 písm. b) InfZ, podle něž může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, a to do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím povinného subjektu, s tím, že povinný subjekt prověří, zda se v případě exekučního příkazu jedná o ukončené řízení. Pokud by byl exekuční příkaz součástí ukončeného řízení a pokud tomu nebudou bránit jiné skutečnosti, bude odvolateli kopie exekučního příkazu poskytnuta. Při tom povinný subjekt dospěl k názoru, že i kdyby bylo vycházeno z presumpce ukončeného řízení, nelze požadovanou informaci poskytnout, neboť informace poskytuje, jak již výše uvedeno, obraz o majetkových poměrech povinného. Tedy tato skutečnost brání poskytnout informaci i po ukončení příslušného vymáhacího řízení.

Povinný subjekt tak posuzoval tuto otázku z hlediska možného a faktického ukončení, či neukončení příslušného (vymáhacího řízení). Při tom povinný subjekt vycházel z Metodického doporučení odboru Dozoru a kontroly veřejné správy MV ČR k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – vyřizování žádostí o informace ze správních spisů. Podle § 11 odst. 1 písm. b) InfZ může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím. V případech dosud neukončených správních řízení může povinný subjekt aplikovat toto ustanovení a dokumenty obsažené ve správních spisech před vydáním rozhodnutí neposkytovat. Ve vztahu k probíhajícím řízením může toto omezení spočívat např. v potřebě ochrany účastníků řízení, nestrannosti správního orgánu, v potřebě zabránit možnému zneužití získaných informací např. ke spekulativním nákupům apod. (spornost existence legitimního zájmu na neposkytnutí informací o probíhajícím správním řízení může být dána pouze pokud by o informace žádali účastníci řízení – viz dále). I v případě žádosti o poskytnutí informací o neukončených správních řízeních lze dále aplikovat všechny ostatní důvody pro odmítnutí žádosti, které InfZ stanoví (viz dále).

V případě pravomocně ukončených správních řízení může připadat do úvahy mimo jiné, užití následujícího důvodu pro odmítnutí žádosti: ochrana důvěrnosti majetkových poměrů (§ 10 InfZ), jak je konstatováno v Metodickém doporučení. Aplikace tohoto důvodu omezení práva na informace bude praktická zejména ve vztahu k daňovým řízením, resp. informacím ze správy daní a poplatků ve smyslu zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

V obou případech, to jest jak v případě neukončeného, tak v případě ukončeného řízení lze plně aplikovat InfZ a rozhodnout o poskytnutí, či neposkytnutí požadované informace v souladu s příslušným ustanovením InfZ. V tomto konkrétním případě však má ochrana důvěrnosti majetkových poměrů přednost před právem na informace a proto povinný subjekt ve věci uplatňuje postup dle § 10 InfZ.

Povinný subjekt ve svém rozhodnutí rozebral všechny podstatné otázky, které svědčí pro i proti poskytnutí požadované informace a z těchto všech výše uvedených důvodů povinný subjekt žádost Ing. **na Lukese** o poskytnutí kopie exekučního příkazu podle § 15 odst. 1) InfZ odmítá, neboť požadovanou kopii exekučního příkazu postihující účet společnosti **a.s.** za účelem vymožení pokuty uložené odborem stavebním nelze poskytnout, a to s odkazem na § 10 InfZ, podle něž „informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.“

Povinný subjekt považuje rovněž za nutné uvést, že žadatel o informaci – Ing. **a.s.** nežadá jen o poskytnutí jedné konkrétní informace (jednoho exekučního příkazu), ke které se vztahuje toto rozhodnutí, ale samostatnými žádostmi požaduje poskytnout informaci - kopie dalších tří samostatných

exekučních příkazů vztahujících se ke společnosti [redacted] a.s. v návaznosti na vymáhání uložených pokut. Je tak nesporné, že poskytnutím požadované informace (kopie exekučního příkazu) a následně poskytnutím dalších kopií exekučních příkazů k témuž subjektu dojde k narušení ochrany majetkových poměrů společnosti [redacted] a.s.

Jedná se o informaci, která konkrétně objasňuje majetkové poměry subjektu jež tvoří jeho pasivum vůči správci daně. Správci daně v daňovém řízení podle daňového řádu získávají na základě zákonů o daních právě takové informace o majetkových poměrech a tyto informace jim pak slouží proto, aby mohly rozhodovat ve věcech daní a naplnit tak účel daňového řádu. Informace o daňovém nedoplatku jsou součástí údajů o majetkových poměrech daňových subjektů, a to majetkových poměrech soukromého rázu, u nichž by proto měla být ochrana jejich soukromí upřednostněna; v daném případě nejde totiž o pouhou výši daňového nedoplatku, předmětný problém je třeba posuzovat v širším kontextu, neboť například k prominutí daňového nedoplatku lze podle 156 odst. 1 daňového řádu přistoupit tehdy, pokud by neprovedená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu nebo by vedla k zániku podnikání daňového subjektu, pokud není možné vyžadovat úhradu od daňového subjektu najednou nebo při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti požadované úhrady. I toto ustanovení daňového řádu svědčí o soukromé povaze informace tohoto typu, kterému je takto poskytována ochrana. Exekuční příkaz je sám o sobě závažnou informací o majetkových poměrech, který v sobě obsahuje řadu údajů, jež se přímo dotýkají soukromí dané společnosti. Samotná existence exekučního příkazu může vypovídat o tom, zda povinná společnost je, či není schopna finančně ustát vymáhanou finanční částku a podobně. Po poskytnutí takové informace nelze ani vyloučit, že by se tato informace mohla stát obecně známou informací a to například jejím zveřejněním například na internetu, což by rovněž mohlo i vážně poškodit obchodní či jiné vztahy společnosti [redacted] a.s.

Rozhodnutí o odmítnutí poskytnout požadovanou informaci není v kolizi s ústavními principy práva na vyhledávání a poskytování informací, neboť informace požadovaná žadatelem spadá pod výjimku z informační povinnosti upravenou v ustanovení § 10 InfZ (ochrana důvěrnosti majetkových poměrů) a s ohledem na toto zákonné ustanovení tato informace poskytnuta být nemůže.

Proto povinný subjekt části žádosti o informaci odmítá, jak výše uvedeno. Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení k Magistrátu hl. m. Prahy, podáním u zdejšího stavebního úřadu.

Lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

otisk úředního razítka

Ing. Jana Königová
vedoucí odboru stavebního

Obdrželi:

1. Ing. [redacted]

2. spis OST

Městská část Praha 10

Úřad městské části Praha 10
Odbor stavební

Spis. zn.: OST 010746/2013/Ga
Č.j.: P10-011378/2013
Vyřizuje: JUDr. Gavlák
Telefon: 267093557

V Praze, dne 28.1.2013

ROZHODNUTÍ

Městská část Praha 10 - odbor stavební Úřadu městské části Praha 10 jako věcně a místně příslušný povinný subjekt podle § 2) odst. 2) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „povinný subjekt“), přijal dne 24.1.2013 žádost [redacted] o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“) ve věci: „...v návaznosti na Vaše sdělení ze dne 14.11.2012 sp.zn. OST 114230/2012/Ga č.j. P10-114686 si Vás dovoluji požádat o zaslání kopie exekučního příkazu zdejšího úřadu ze dne 12.11.2012 k vymožení rozhodnutí sp.zn. OST 006293/2011/Ga č.j. P10-023111/2011 ze dne 24.2.2011...“. Povinný subjekt rozhodl dne 4.2.2013 takto:

Podle § 15 odst. 1) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím se žádost Ing. [redacted] týkající se "... v návaznosti na Vaše sdělení ze dne 14.11.2012 sp.zn. OST 114230/2012/Ga č.j. P10-114686 si Vás dovoluji požádat o zaslání kopie exekučního příkazu zdejšího úřadu ze dne 12.11.2012 k vymožení rozhodnutí sp.zn. OST 006293/2011/Ga č.j. P10-023111/2011 ze dne 24.2.2011" odmítá, neboť dle § 10 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.

Odůvodnění:

Dne 24.1.2013 obdržel povinný subjekt podání Ing. [redacted] presentované podatelnou ÚMČ Praha 10 pod P10-010745/2013, se žádostí o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ve věci "... v návaznosti na Vaše sdělení ze dne 14.11.2012 sp.zn. OST 114230/2012/Ga č.j. P10-114686 si Vás dovoluji požádat o zaslání kopie exekučního příkazu zdejšího úřadu ze dne 12.11.2012 k vymožení rozhodnutí sp.zn. OST 006293/2011/Ga č.j. P10-023111/2011 ze dne 24.2.2011..."

Žádost o informaci byla Ing. [redacted] adresována Odboru stavebnímu, který tak byl jako povinný subjekt povinen k jejímu vyřízení.

Pokuty podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen "stavební zákon") ukládá Městská část Praha 10 - odbor stavební Úřadu městské části Praha 10, jako stavební úřad v souladu se zákonem č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, vyhláškou č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hl. m. Prahy, ve znění pozdějších předpisů a jako správní orgán příslušný podle ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) k ukládání pokut.

Postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (dále jen "správní orgán") je

upraven v § 1 odst. 1) správního řádu, Obecným stavebním úřadem podle § 13 odst. 1) písm. c) stavebního zákona je úřad městské části hlavního města Prahy určený statutem. Podle § 183 odst. 1) stavebního zákona, pokuty vybírá a vymáhá správní orgán, který je uložil. Podle odst. 2) stavebního zákona, je příjem z pokut příjmem rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správního orgánu, který pokutu uložil. Ustanovení § 183 stavebního zákona obsahuje úpravu otázek vybírání a vymáhání pokut, které správní orgán – stavební úřad uložil za přestupky a delikty na úseku stavebního zákona. Je stanoveno, který správní orgán pokuty vybírá a vymáhá (odst. 1), kam plyne příjem z pokut uložených správním orgánem (odst. 2) a podle jakého právního předpisu se při vybírání a vymáhání pokut postupuje (odst. 3). Jde o příjem toho rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správního orgánu, který pokutu v prvním stupni uložil. Půjde proto obvykle o příjem rozpočtu obce, jejíž obecní úřad je příslušným stavebním úřadem.

Stavebním úřadem – správním orgánem, není organizační složka městské části – Odbor stavební, ale městská část. Městská část má současně organizační složku – Odbor ekonomický, který provádí vybírání a vymáhání uložených pokut v rámci dělené správy dle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Odbor stavební neprovádí vymáhání uložených pokut a nemá k dispozici požadovaný exekuční příkaz. Proto si odbor stavební pro zpracování odpovědi k žádosti o informaci vyžádal dne 28.1.2013 materiály od zdejšího Odboru ekonomického ÚMČ Praha 10.

K tomu dne 30.1.2013 obdržel Odbor stavební písemné stanovisko Odboru ekonomického s tím, že požadovanou kopii exekučního příkazu postihující účet firmy [REDAKCE] a.s. za účelem vymození pokuty uložené stavebním odborem pod č.j. P10-023111/2011 ze dne 24.2.2011, nelze poskytnout, a to s odkazem na § 10 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, podle nějž „informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.“ Z dikce InfZ nevyplývá omezení pouze na fyzické osoby, tudíž je toto ustanovení aplikovatelné i na osoby právnické, tj. i na společnost [REDAKCE] a.s., pokud se nejedná o právnickou osobu, která je ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím povinným subjektem. Podle § 106 odst. 3 správního řádu „Pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní.“, tj. daňový řád. V § 52 odst. 1 daňového řádu se uvádí, že úřední osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. Exekuční řízení je vedeno podle daňového řádu, který v § 52 odst. 2 stanoví, že daňový subjekt může správce daně nebo jinou osobu zprostit povinnosti mlčenlivosti ohledně údajů, které se ho týkají. Na žádost ÚMČ Praha 10 ze dne 5.12.2012 o poskytnutí souhlasu s poskytnutím kopie exekučního příkazu - písemností ze spisu, společnost [REDAKCE] a.s. dne 11.12.2012 sdělila, že „v žádném případě nesouhlasí s tím, aby Ing. [REDAKCE] byly poskytnuty jakékoliv listiny týkající se jejich společnosti, zejména pak kopie exekučního příkazu“.

Podle odst. 3 § 3 zákona č. 106/1999 Sb., se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Povinný subjekt přistoupil k posuzování otázky zda vyhovět, či nevyhovět žádosti o poskytnutí informace z hlediska tzv. testu proporcionality ve smyslu posouzení kolize ústavně chráněných hodnot a to z hlediska vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti přijatého opatření – vydaného rozhodnutí.

Právo na informace je jednou z právních záruk ve veřejné správě, které jsou co do své podstaty a významu především zárukami zákonnosti ve veřejné správě. Obecně je právo na informace zaručeno článkem 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ve speciálním ustanovení odst. 5 jsou pak státní orgány a orgány územní samosprávy zavázány přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Informace vydají povinné subjekty na požádání žadatele, tj. každé fyzické nebo právnické osobě (ust. § 3 odst. 1 InfZ). Výjimkou z výše uvedeného pravidla poskytování informací budou takové informace, jejichž poskytnutí návrh zákona výslovně vylučuje nebo

v nutné míře omezuje. Jde zejména o informace, které jsou na základě zákona prohlášeny za utajované, nebo informace, které by porušily ochranu osobnosti a soukromí osob.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 53/2007 – 85, jakkoli je však při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ve spojení se zákonem č. 106/1999 Sb., možná omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem, což vyplývá jak z judikatury Nejvyššího správního soudu, tak i Ústavního soudu (např. rozsudek NSS č. j. 5 As 28/2007 - 89 ze dne 17. 1. 2008, náleží ÚS ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, svoboda projevu jakož i právo na informace nejsou bezbřehé a jsou nutně omezeny chráněnými zájmy dle čl. 17 odst. 4 Listiny, ostatními ústavně zaručenými právy a svobodami (čl. 10 Listiny), jakož i dalšími pravidly pro možná omezení práva na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny. Tak tomu je i v případě aplikace ust. § 10 InfZ. Dle cit. ustanovení § 10 InfZ povinný subjekt informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení podle tohoto zákona neposkytne. I když lze chápat pohnutky žadatele a jeho veřejný zájem na kontrole orgánů veřejné moci a jejich činnosti, nelze odhlédnout od faktu, že jím požadovaná informace se týká majetkových poměrů a osobních údajů osob, jejichž soukromoprávní charakter je tím důvodem, který jejich obecnému poskytování brání. Z tohoto důvodu proto ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a uchovávány orgány veřejné moci. Správce daně chrání práva osob – daňových poplatníků v souladu se zásadou neveřejnosti, která by nemohla být naplněna bez povinnosti mlčenlivosti.

V odst. 1 § 52 daňového řádu je konkrétně uvedeno, že úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. Mlčenlivostí se obecně rozumí zachování takových pravidel jednání a chování, která zajistí za všech okolností ochranu získaných informací, zejména osobních údajů o daňových subjektech a třetích osobách, před jejich vyzrazením. Vědomí, že existuje povinnost mlčenlivosti je důležité pro právní jistotu daňových subjektů o tom, že informace které poskytly správci daně o svých osobních nebo finančních záležitostech, zůstanou omezeny na správu daní a nebudou zpřístupněny někomu jinému. Výjimky jsou připouštěny jen v omezeném rozsahu a to dle § 53 daňového řádu, kde je taxativním způsobem stanoveno v jakých případech nejde o porušení povinnosti mlčenlivosti nejde, poskytne-li správce daně informace získané při správě daní.

Povinnost mlčenlivosti je v daňovém řádu upravena v § 52, kde je přímo uvedeno, že daňový řád úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. To neplatí pro daňový subjekt, pokud jde o informace získané nebo použité při správě jeho daní.

V § 53 daňového řádu je uvedeno, za jakých okolností nejde o porušení povinnosti mlčenlivosti, poskytne-li správce daně informace získané při správě daní. Jak vyplývá z komentářů k daňovému řádu, průlomky do povinnosti mlčenlivosti musí být výjimečné, při čemž každý takový průlom do povinnosti mlčenlivosti musí být náležitě odůvodněn a ospravedlněn. Konkrétní okruh případů, kdy dochází k prolomení mlčenlivosti vychází z platné právní úpravy, avšak jednotlivé výjimky uvedené v daňovém řádu byly podrobeny pečlivé revizi spočívající v testu jejich nezbytnosti, či účelnosti, což má za následek redukci jednotlivých průlomů do daňového tajemství. Zde je nezbytné uvést, že se jedná o taxativně uvedené zákonné důvody, z kterých nevyplývá, že by se vztahovaly i na vyřizování žádostí o informace dle InfZ. Povinnost mlčenlivosti je umocněna i tím, že daňový řád ve svém ustanovení § 246 stanoví, že fyzická osoba, která je vázána povinností mlčenlivosti za podmínek stanovených daňovým zákonem, se dopustí přestupku tím, že tuto povinnost poruší a za tento přestupek lze uložit pokutu do 500 000 Kč.

InfZ v § 19 stanoví, že umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony, ale na druhou stranu samotný InfZ ve svém ustanovení § 10 k ochraně důvěrnosti majetkových poměrů stanoví, že informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.

Povinný subjekt získal požadovanou informaci – exekuční příkaz, na základě daňového řádu, přičemž tato informace je v rámci příslušné vymáhací agendy odboru ekonomického skutečně vydána. V

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007-85 je uvedeno, že majetkové poměry fyzických a právnických osob tak tvoří zejména jejich příjmy, které mohou být peněžité, ale i naturální, vlastnictví bytů, nebytových prostor a jiných nemovitých věcí, peněžních prostředků, pohledávek, majetkových práv apod.; přičemž za majetkové poměry fyzických a právnických osob lze považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva vůči státu. Správci daně v daňovém řízení podle daňového řádu získávají na základě zákonů o daních právě takové informace o majetkových poměrech a tyto informace jim pak slouží proto, aby mohly rozhodovat ve věcech daní a naplnit tak účel daňového řádu. Informace o daňovém nedoplatku jsou součástí údajů o majetkových poměrech daňových subjektů, a to majetkových poměrech soukromého rázu, u nichž by proto měla být ochrana jejich soukromí upřednostněna; v daném případě nejde totiž o pouhou výši daňového nedoplatku, předmětný problém je třeba posuzovat v širším kontextu. Například k posečkání daňového nedoplatku lze podle § 156 odst. 1 daňového řádu přistoupit tehdy, pokud by neprovedená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu nebo by vedla k zániku podnikání daňového subjektu, pokud není možné vyžadovat úhradu od daňového subjektu najednou nebo při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti požadované úhrady. I toto ustanovení daňového řádu svědčí o soukromé povaze informací tohoto typu, jimž by jako takovým měla být poskytnuta ochrana. V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2009, č.j. 5 As 64/2008-137, je uvedeno, že obecně lze konstatovat, že daňový subjekt zásadně požívá ochrany podle § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím. Neexistuje ospravedlnitelný argument, aby bez dalšího byla daňovým dlužníkům zajišťována menší ochrana soukromí, než jaká je poskytována ostatním daňovým subjektům. Je proto obecně správné nezveřejňovat informace o majetkových poměrech daňových subjektů, daňové dlužníky nevyjímaje. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, Č. j. 5 As 53/2007- 85, je uvedeno, že jakkoliv lze chápat pohnutky stěžovatele a jeho veřejný zájem na kontrole orgánů veřejné moci a jejich činnosti, nelze odhlédnout od faktu, že jím požadované informace se týkají majetkových poměrů a osobních údajů osob a jejich soukromoprávní charakter je tím důvodem, který jejich obecnému poskytování brání. Z tohoto důvodu proto ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a uchovávány povinnými subjekty; při střetu zájmu soukromého (tj. zájmu fyzických a právnických osob na důvěrnost určitých informací) a zájmu veřejného (tj. zájmu ostatních spoluobčanů na tom, aby nebyly, resp. z jakého důvodu byly, poskytovány úlevy např. těm, kdo to nepotřebují) nelze dospět k jinému závěru, než že na tomto místě požívá větší ochrany zájem soukromý před zájmem veřejným.

Střet práva na informace a povinnosti zachovávat mlčenlivost je výslovně řešen v § 19 InfZ. Poskytnutí informací dle InfZ není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost. V této souvislosti však nelze aplikovat ustanovení § 19 InfZ, kde je uvedeno, že umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony, neboť je třeba aplikovat konkrétní (výše uvedené) důvody pro nevyhovění žádosti. Při tom povinný subjekt uvádí, že požadovanou kopii exekučního příkazu k vymožení rozhodnutí stavebního odboru Úřadu městské části Praha 10 nelze poskytnout, a to s v souladu s § 10 InfZ, kde je k ochraně důvěrnosti majetkových poměrů doslova uvedeno, že „Informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení⁸⁾ povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne. (v poznámce pod čarou je k tomuto ustanovení uveden příkladný výčet relevantních právních předpisů, přičemž v tomto výčtu je uveden i zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, který byl dne 1. 1. 2011 zrušen a nahrazen zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“)). Z dikce zákona nevyplývá omezení pouze na fyzické osoby, tudíž je toto ustanovení aplikovatelné i na osoby právnické, pokud se nejedná o právnickou osobu, která je ve smyslu InfZ povinným subjektem.

I když odkaz uvedený pod čarou nemá právní význam a není součástí právního předpisu neboť jak uvedl i Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 10/06, poznámky pod čarou nemají závazný normotvorný charakter, jedná se však o informaci k výkladu, kdy mohou mít pouze pomocný (orientační) interpretační význam, takto slouží jen k orientaci, přičemž právní norma, na kterou poznámka odkazuje, musí být interpretována a aplikována ve shodě s právní normou odkazující a celým právním řádem.

Podle Komentáře k InfZ, zpracovaného JUDr. Adamem Furkem a Mgr. Lukášem Rothanzlem, vydaným nakladatelstvím Linde Praha, a.s., v roce 2010 (dále jen „Komentář“), je podmínkou aplikace tohoto ustanovení skutečnost, že povinný subjekt získal informace o majetkových poměrech osoby soukromého práva v souvislosti s výkonem své agendy, která je upravena zákony v právních oblastech v § 10 InfZ výslovně uvedených; je-li tato podmínka splněna, povinný subjekt požadovanou informaci o majetkových poměrech dotčené osoby s odkazem na uvedené ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytne a žádost odmítne.

Podle § 106 odst. 3 správního řádu „Pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní.“, tj. daňový řád. V § 52 odst. 1 daňového řádu se uvádí, že úřední osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. Exekuční řízení je vedeno podle daňového řádu, který v § 52 odst. 2 stanoví, že daňový subjekt může správce daně nebo jinou osobu zprostit povinnosti mlčenlivosti ohledně údajů, které se ho týkají. Na žádost ÚMČ Praha 10 ze dne 3.10.2012 a následně ze dne 5.12.2012 o poskytnutí souhlasu s poskytnutím písemností ze spisu, společnost [REDAKCE] a.s. dne 12.10.2012 a následně dne 11.12.2012 sdělila, že „v žádném případě nesouhlasí s tím, aby Ing. [REDAKCE] byly poskytnuty jakékoliv listiny týkající se jejich společnosti, zejména pak kopie exekučního příkazu“.

Zde je potřebné ještě uvést, že samotná informace o udělené sankci, jakož i o výši pokuty a rovněž o tom, jakým způsobem je pokuta vymáhána byla již žadateli písemně poskytnuta a to pod Spis. zn.: OST 114230/2012/Ga, Č.j.: P10-114686/2012 ze dne 14.11.2012, kde bylo mimo jiné konkrétně uvedeno:

„...Rozhodnutí č.j. P10-023111/2011 ze dne 24.2.2011 nabylo právní moci dne 2.6.2011. Dne 27.6.2011 bylo do datové schránky společnosti [REDAKCE] a.s. dodáno upozornění na nedoplatek ve smyslu § 153 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění. Dne 4.7.2011 bylo ÚMČ Praha 10 doručeno sdělení společnosti [REDAKCE] a.s., že vydané rozhodnutí je právně vadné a společnost proti němu podává správní žalobu. Dne 13.7.2011 vyzval ekonomický odbor společnost, aby doložila písemně své podání na správní soud. Dne 17.8.2012 byla ekonomickému odboru doručena Ing. [REDAKCE] kopie usnesení Městského soudu v Praze ve věci zamítnutí odkladného účinku správní žaloby s vyznačením právní moci. Dne 12.11.2012 byl vystaven exekuční příkaz na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníka u poskytovatele platebních služeb dle § 190 odst. 1 daňového řádu, který byl vložen do datové schránky banky i dlužníka dne 13.11.2012...“. V tomto případě však žadatel nechce poskytnout samotnou informaci, ale chce poskytnout kopii exekučního příkazu, kterým je pokuta vymáhána a to ze spisu vedeného v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád.

Jak z výše uvedeného vyplývá, aplikoval povinný subjekt v tomto případě tři procesní normy, a to zákon o svobodném přístupu k informacím, správní řád a daňový řád. Otázka jejich vzájemného vztahu je otázkou výkladovou, přičemž rozhodujícím kritériem je v daném případě hledisko jejich vzájemné speciality a subsidiarity. Z výše citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že subsidiární normou je v daném případě správní řád (srov. § 1 odst. 2 správního řádu). Zákon o svobodném přístupu k informacím je pak ve vztahu ke správnímu řádu zákonem zvláštním. Zvláštním zákonem je ve vztahu ke správnímu řádu co do vymáhání exekučních plnění rovněž daňový řád (srov. § 106 odst. 3 správního řádu). Otázkou pak zůstává, jaký je vzájemný vztah mezi těmito dvěma speciálními předpisy, tedy zákonem o svobodném přístupu k informacím a daňovým řádem. Posouzení této otázky je pak rozhodující pro určení, zda se povinnost mlčenlivosti dle ustanovení § 52 daňového řádu vztahuje i na informace, které by jinak měly být poskytnuty dle InfZ.

Dle ustanovení § 2 odst. 3 zákona se InfZ neaplikuje na případy, kdy jiný zvláštní zákon stanovuje rovnocennou úpravu přístupu veřejnosti k informacím. Touto otázkou se mimo jiné zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci vedené u něj pod sp.zn. 2 As 132/2011. Zde Nejvyšší správní soud dovodil, že daňový řád takovýmto zvláštním zákonem není, neboť neobsahuje komplexní úpravu, kterou zákon v ustanovení § 2 odst. 3 implicitně vyžaduje (srov. zejména poslední větu uvedeného ustanovení InfZ). V tomto směru pak Nejvyšší správní soud zejména uvedl, že úprava obsažená v daňovém řádu tato hlediska nesplňuje, neboť postihuje pouze některé aspekty věci a není tedy vyžadovanou komplexní úpravou. Daňový řád upravuje pouze informační povinnosti správce daně, tj. uvádí, jaké informace je správce daně povinen zveřejnit a dále zakotvuje povinnost orgánů veřejné moci a osob bezplatně poskytovat správci daně informace na jeho vyžádání. Neřeší však již například otázky týkající se podání

žádostí o informace, způsob jejich vyřizování, důvody pro odmítnutí ani opravné prostředky. Dle výše uvedeného je pak dle judikovaného závěru Nejvyššího správního soudu zřejmé, že daňový řád není zvláštním právním předpisem k InfZ ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona.

Má-li být tedy v posuzovaném případě aplikován primárně zákon a nikoliv daňový řád, je třeba zmínit shora citované ustanovení § 19 zákona. Toto ustanovení řeší kolizi mezi poskytnutím informací dle zákona a povinností mlčenlivost stanovenou jinými zákony, a to ve prospěch InfZ, když výslovně uvádí, že poskytnutí informací dle zákona není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony. Pod pojem mlčenlivosti uložené zvláštními zákony je možné nepochybně zařadit i povinnost mlčenlivost stanovenou ustanovení § 52 daňového řádu. Ke stejnému závěru vede pak systematický rozbor obou norem, který Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku rovněž obsáhle podává. Nejvyšší správní soud si zde všímá zejména dikce ustanovení § 2 odst. 1 InfZ v porovnání s dikcí ustanovení § 52 odst. 1 daňového řádu. InfZ definuje jako povinné subjekty k poskytování informací státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Povinnými subjekty jsou tedy primárně právnické osoby — veřejnoprávní korporace a jejich orgány. Naopak ustanovení § 52 odst. 1 daňového řádu ukládá povinnost mlčenlivosti úředním osobám a osobám zúčastněným na správě daní. Povinnost mlčenlivosti dle daňového řádu se tak dle právního názoru Nejvyššího správního soudu vztahuje pouze k jednotlivým fyzickým osobám, typicky jednotlivým zaměstnancům úřadu. Netýká se však povinného subjektu (tj. úřadu jako právnické osoby a povinného subjektu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 InfZ) jako celku, resp. netýká se jej v situaci, kdy je naopak povinen vykonávat svou veřejnoprávní působnost v oblasti poskytování informací, stanovenou mu informačními zákony. V tomto směru pak Nejvyšší správní soud odkázal na svůj dřívější rozsudek ve věci vedené u něj pod sp.zn. 3 Ads 33/2006, kde ve vztahu k obdobné právní normě (zákon č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR) konstatoval, že opačný výklad by vedl ke vzniku absurdní situace, kdy by sice dle InfZ informace být poskytnuta měla, ale s ohledem na povinnost mlčenlivosti konkrétních zaměstnanců by ji současně nebylo možno poskytnout. Lze tedy uzavřít, že v posuzované věci nebylo možno odepřít poskytnutí informace s odkazem na povinnost mlčenlivosti dle ustanovení § 52 odst. 1 daňového řádu. Povinný subjekt tak při svém rozhodování vyloučil v tomto případě možnost použití institutu mlčenlivosti dle daňového řádu a dospěl k závěru, jež odůvodňuje ustanovením § 10 InfZ.

Jak vyplývá z obsahu žádosti ze dne 16.11.2012 nežádá žadatel o informaci v běžném (tedy užším) slova smyslu, kterou by se nepochybně rozumělo sdělení požadovaných údajů. Ostatně jak vyplývá z předaných listin, informaci tohoto typu již žadatel ostatně obdržel. Žadatel ve své žádosti požaduje vydání nikoliv informace jako takové, ale přímo kopie konkrétní listiny, resp. konkrétního rozhodnutí, kterým je exekuční příkaz, vydaný dne 3.10.2012 k vymožení rozhodnutí čj. P1 0-036600/2011 ze dne 30.3.2011. Předmětem žádosti je tedy poskytnutí informace ve smyslu širším, tj. tak jak tento smysl rozšiřuje citované výkladové ustanovení zákona. Tento postup je jistě obecně možný. V tomto směru je možno např. odkázat na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci vedené u něj pod sp.zn. 10 Ca 232/2001, v němž tento soud uvedl, že podle InfZ lze po právu vyžadovat kopie listin; pak nepostačuje poskytnout z písemnosti např. výpis. Přitom je třeba dodržovat zákonná omezení sledující ochranu dat zajišťovanou jinými právními předpisy, např. zákonem o ochraně osobních údajů v informačních systémech a chráněné údaje vyloučit. Z citovaného rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích je možno dovodit, že informace, tedy konkrétní listina by mohla být poskytnuta žadateli i tak, že z ní budou vyloučeny (tedy učiněny nečitelnými) údaje, které podléhají ustanovení § 10 zákona (např. tedy číslo bankovního účtu a podobné údaje tohoto typu). Specifikem vyžadované listiny je rovněž to, že tato listina je předmětem správního spisu vedeného dle ustanovení § 17 správního řádu, resp. § 64 a § 65 daňového řádu. Takovéto listiny (tedy listiny, které jsou součástí spisů vedených pro správní či daňové řízení) podléhají zvláštnímu režimu, který není totožný s režimem jakýchkoliv jiných listin, které orgán veřejné moci pořizuje ve své činnosti.

V tomto směru je vhodné poukázat na část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci vedené u něj pod sp.zn. 2 As 132/20 11. V části odůvodnění věnované výkladu ustanovení § 2 odst. 3 zákona (z něhož bylo již výše obsáhle citováno) se Nejvyšší správní soud zabývá výkladem toho, jaká právní úprava je považována za komplexní právní úpravu upravující poskytování informací ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 InfZ. Jako příklad pak Nejvyšší správní soud uvádí mimo jiné zákon č. 123/1998

Sídlo: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

Úřední hodiny:

tel.: 267093477

Pracoviště: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

Pondělí 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

IČ: 00063941

Středa 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

<http://www.praha10.cz>

Bankovní spojení: Česká spořitelna, a.s. 19-2000733369/0800

e-mail: posta@praha10.cz

Sb., o právu na informace o životním prostředí či zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí ČR, které jsou oba jako příklady uvedeny v poznámce 1b k InfZ. Dále však Nejvyšší správní soud uvádí, že mezi takovéto komplexní úpravy – tedy úpravy, které vylučují využití InfZ - náleží i úprava žádosti o nahlížení účastníka do správního spisu, která je komplexně upravena v ustanovení 38 správního řádu. Zde Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj dřívější rozsudek ve věci vedené u něj pod sp.zn. 2 As 3 8/2007 či na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci vedené u tohoto soudu pod sp.zn. 15 Ca 189/2005 (zde ve vztahu k trestnímu řádu). Lze rovněž připomenout, že v naznačeném směru se ubírala rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu již dříve (v jeho rozsudcích vedených u něj pod sp.zn. 6 As 52/2007 či 5 A 158/2001).

Domáhá-li se tedy žadatel vydání listiny, resp. kopie listiny ze spisu, nemusí se již jednat o poskytnutí obecné informace ve smyslu InfZ, ale co do svého výsledku se rovná právu na pořízení kopie ze spisu, které je součástí práva nahlížet do spisu dle ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu či § 67 odst. 3 daňového řádu. Ve smyslu shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu by pak v takovém případě nebylo možno použít úpravu dle InfZ, ale ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 InfZ by měla být aplikována zvláštní zákonná úprava o nahlížení do spisu upravená v § 38 správního řádu, resp. § 66 daňového řádu.

Právo nahlížet do správního, resp. daňového spisu je v některých směrech výrazně užší než právo na informace dle InfZ. Zvláštní úprava pro nahlížení do spisu obsažená v správním řádu či daňovém řádu (ale obdobně např. i v trestním řádu, občanském soudním řádu a soudním řádu správním) by pak mohla pozbýt jakéhokoliv smyslu, pokud by ji kdokoliv (tedy i osoba, které podle těchto zvláštních procesních předpisů právo nahlížet do spisu nepřísluší) mohla snadno obejít tím, že by příslušný správní orgán postupem dle InfZ požádala o zaslání jednotlivých listin ze spisu, resp. i kopie spisu jako takového.

S ohledem na výše uvedené zkoumal povinný subjekt i to, zda lze mít za to, že žádost o zaslání kopie listiny ze spisu by neměla být posuzována jako žádost o poskytnutí informace dle InfZ, ale měla být posouzena jako žádost o nahlédnutí do spisu, a to podle okolností dle správního řádu či daňového řádu. V tomto směru je pak možno připomenout, že právo nahlížet do daňového spisu náleží daňovému subjektu a právo nahlížet do spisu správního pouze jeho účastníkům. Jiným osobám umožní správní orgán nahlédnout do správního spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popř. dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.

Povinný subjekt však v tomto vychází z Metodického doporučení odboru Dozoru a kontroly veřejné správy MV ČR k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – vyřizování žádostí o informace ze správních spisů, kde je výslovně uvedeno, že požaduje-li žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informace ze správního spisu jinou formou (zaslání kopií listin, či sdělením konkrétních údajů), uplatní se plně režim vyřízení žádosti stanoveny InfZ. Není při tom rozhodné, požaduje-li takto informace účastník řízení či jiná osoba – jediným kritériem určení právního režimu vyřízení žádosti je její obsah ve výše zmíněném ohledu, tedy je-li požadováno nahlédnutí do spisu, nebo jiná forma poskytnutí informace. V režimu InfZ se uplatní všechny v něm uvedené důvody pro omezení práva na informace, jejichž aplikace je tak dostatečnou zárukou ochrany těchto informací a není již nezbytné ověřovat kvalifikovaný právní zájem žadatele. Mimo to, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 3/2006, v tomto případě povinný subjekt nevychází z práva nahlížení do spisů a pořizování kopií ze spisu dle zvláštních zákonů, ale z příslušných ustanovení InfZ, jak výše uvedeno, který ve věci stanoví postup pro vyřizování žádostí o informace. Povinný subjekt tak při svém rozhodování rovněž vyloučil v tomto případě možnost použití institutu nahlížení do spisů dle daňového řádu a dospěl k závěru, jež odůvodňuje ustanovením § 10 InfZ.

Ochrana důvěrnosti majetkových poměrů je stanovena v ustanovení § 10 InfZ. Jak již bylo v minulosti opakovaně judikováno (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci vedené u něj pod sp.zn. 5 As 53/2007) je úprava obsažená v InfZ výrazem základního politického práva na informace o činnosti orgánů veřejné moci, kterému odpovídá povinnost poskytovat informace o své činnosti, kterou státním orgánům a orgánům územní samosprávy ukládá čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Toto základní lidské právo není samo o sobě právem absolutním, neboť je z podstaty lidské společnosti omezeno dalšími ústavním pořádkem garantovanými lidskými právy, která se s ním mohou dostat do kolize. Toto imanentní omezení práva na informace obsahuje i samotný již výše uvedený článek 17 odst.

5 Listiny, který výslovně stanovuje, že orgány veřejné moci jsou povinny zveřejňovat informace o své činnosti pouze způsobem přiměřeným. Dále pak uvádí, že podmínky provedení tohoto ústavním pořádkem garantovaného práva stanoví zákon, kterým je právě InfZ. InfZ tedy právo na informace upravuje, a to jako obecné pravidlo. Neupravuje však toto právo jako právo absolutní a stanoví z něj četné výjimky, které odpovídají jiným ústavním pořádkem chráněným právům a zájmům.

Obecná povinnost mlčenlivosti stanovená v ustanovení 52 odst. 1 daňového řádu je společně s neveřejností daňového řízení stanovena na ochranu ústavním pořádkem garantovaného práva na soukromí zakotveného v čl. 10 odst. 2 Listiny. Toto právo se nevztahuje pouze na osoby fyzické, ale vztahuje se rovněž na osoby právnické, neboť je uvozeno slovem „každý“ (srov. náleze Ústavního soudu ve věci vedené u něj pod sp.zn. I US 201/01). Úlohu zásady neveřejnosti daňového řízení a povinnosti mlčenlivosti dle ustanovení § 52 daňového řádu, které se pro účely InfZ neužijí dle ustanovení § 19 InfZ, pak přebírá ustanovení § 10 InfZ, které upravuje kolizi práva na informace a práva na ochranu soukromí. Ustanovení § 10 InfZ stanoví, že podle tohoto zákona nebudou poskytnuty informace o majetkových poměrech osob, které nejsou povinným subjektem a které byly povinným subjektem získány mimo jiné na základě zákonů o daních. Toto zákonné ustanovení odráží nejen limity práva na informace ve vztahu k obecné ochraně soukromí třetích osob. Důsledným způsobem rovněž rozvádí omezení samotného práva na informace dle ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny. Tento článek Listiny se totiž nevztahuje na právo na jakékoliv informace, ale hovoří pouze o informacích o činnosti orgánů veřejné správy. Je pak zřejmé, že informace např. o majetkových poměrech jiných občanů nejsou informacemi o činnosti orgánů veřejné správy ve smyslu citovaného ustanovení Listiny, jakkoliv s těmito informacemi veřejné orgány přicházejí při své činnosti běžně do styku.

Pokud jde o samotný pojem majetkových poměrů, opírá se povinný subjekt v tomto případě o již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci vedené u něj pod sp.zn. 5 As 53/2007, který v tomto směru představuje ústřední judikatorní definici tohoto pojmu, na kterou pak Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti často odkazuje (obdobně se Nejvyšší správní soud k definici tohoto pojmu vyjádřil ve svém rozsudku ve věci vedené u něj pod sp.zn. 5 As 3 1/2007). Nejvyšší správní soud zde mimo jiné uvedl, že pod pojem majetkových poměrů je nutné zahrnout veškeré informace o vlastnictví fyzických a právnických osob, a to včetně vlastnictví financí. Z daňového exekučního příkazu splňujícího náležitosti dle ustanovení § 178 a § 190 daňového řádu je nepochybně možno učinit si představu o majetkových poměrech dlužníka (tj. třetí osoby, která není povinným subjektem). Náležitostmi tohoto exekučního titulu jsou totiž mimo jiné údaje o číslech bankovních účtů, která dlužník vlastní a rovněž to, u kterých bankovních ústavů jsou vedeny a u kterých bankovních ústavů je tak dlužník klientem. Je zřejmé, že se nejedná o informaci běžně přístupnou, neboť informace tohoto typu běžně podléhají tzv. bankovnímu tajemství. Je rovněž zřejmé, že vlastnictví bankovního účtu konkrétně specifikovaného číslem a názvem bankovního ústavu u něhož je veden, je možno zahrnout pod pojem majetkových poměrů, tak jak je definoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ve věci vedené u něj pod sp.zn. 5 As 5 3/2007 Č 5 As 31/2007.

V souvislosti s výše uvedeným je nutné uvést, že odkazem na ustanovení § 10 InfZ argumentoval Magistrát hl.m. Prahy, resp. Úřad městské části Praha 4 již v řízení, které bylo skončeno rozsudkem Nejvyššího soudu 2 As 132/2011. Jak již bylo výše uvedeno, nelze závěry obsažené v tomto rozsudku mechanicky přejímat pro posuzování v této věci, neboť Nejvyšší správní soud v tomto případě rozhodoval o situaci skutkově podstatně odlišné. Z odůvodnění uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu je především zřejmé, že žalobce (totožný s žadatelem) v tomto případě žádal o poskytnutí informace v užším slova smyslu, konkrétně o sdělení, zda byly do rozpočtu úřadu přijaty úhrady pokut a exekučních nákladů od společnosti [redacted] a.s. a kdy. Dále požadoval informace o tom, jaké kroky učinil úřad k vymáhání těchto pokut. Konečně v šesté své podané žádosti žadatel žádal o poskytnutí informace, jaké další pohledávky a v jaké výši úřad vůči této společnosti eviduje. Z citovaného rozhodnutí rozsudku Nejvyššího soudu pak vyplývá, že žadatel v tomto případě žádal o poskytnutí výrazně obecnějších informací než je tomu v případě, který je předmětem tohoto rozhodnutí. Právě konkrétnost požadovaných informací, resp. to, zda je možno si z těchto informací učinit (byť částečný a neúplný) obraz o majetkových poměrech jiných osob je hlediskem podle něhož má být zvažována aplikace ustanovení § 10 InfZ, jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud ve svých již výše zmiňovaných

rozsudcích ve věcech vedených u něj pod sp.zn. 5 As 53/2007 či 5 As 3 1/2007. Závěry, které v tomto směru učinil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ve věci vedené u něj pod sp.zn. 2 As 132/2011 a na které žadatel odkazuje se proto nedají na tuto konkrétní věc přímo aplikovat, neboť z pohledu aplikace ustanovení § 10 InfZ není údaj o tom, zda povinný zpět přijal vymáhanou platbu souměřitelný s vydáním listiny, která obsahuje údaje o konkrétních položkách majetku osoby, která povinným subjektem není (tj. číslem jejího bankovního účtu). Lze tedy uzavřít, že informace, resp. listina, kterou žadatel v dané věci požaduje, nemůže být vydána, neboť podléhá ochraně důvěrnosti majetkových poměrů nepovinných subjektů dle ustanovení § 10 InfZ.

V obdobné věci rozhodoval již i Odbor stavební MHMP pod S-MHMP 1523863/2012/OST/Ca ze dne 5.12.2012 tak, že odvoláním napadené rozhodnutí Spis. zn.: OST 117181/2012/Ga, Č.j.: P10-117394/2012 ze dne 21.11.2012, kterým bylo k žádosti Ing. [redacted] rozhodnuto, že dle § 10 InfZ, povinný subjekt informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení podle tohoto zákona neposkytne, zrušil a věc vrátil k novému projednání. Z rozhodnutí odvolacího orgánu však neplynula povinnost požadovanou informaci poskytnout, ale nutnost odůvodnění, jakou ochranu důvěrnosti majetkových poměrů společnosti [redacted], a.s., má povinný subjekt na mysli, s tím, že odmítnout může jen ty informace, které vypovídají o majetkových poměrech společnosti [redacted] a.s., uvedené v požadovaném exekučním příkazu.

V obdobné věci rozhodoval na základě odvolání Ing. [redacted] i Odbor daní, poplatků a cen MHMP, který ve své rozhodnutí S-MHMP 5255/2013 ze dne 18.1.2013 uvedl, že povinný subjekt dostatečně nezdůvodnil a nevysvětlil, proč shledává požadovanou informaci (exekuční příkaz) informací o majetkových poměrech, resp. jak je dotčeno soukromí dané společnosti (společnosti, na jejíž majetek byl vydán exekuční příkaz).

Jak již výše uvedeno, v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 53/2007-85 ze dne 25.6.2008 (a rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 31/2007-75 ze dne 5.3.2009) je uvedeno, že majetkové poměry fyzických a právnických osob tak tvoří zejména jejich příjmy, které mohou být peněžité, ale i naturální, vlastnictví bytů, nebytových prostor a jiných nemovitých věcí, peněžních prostředků, pohledávek, majetkových práv apod.; přičemž za majetkové poměry fyzických a právnických osob lze považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva vůči státu. Správci daně v daňovém řízení podle daňového řádu získávají na základě zákonů o daních právě takové informace o majetkových poměrech a tyto informace jim pak slouží proto, aby mohli rozhodovat ve věcech daní a naplnit tak účel daňového řádu. Informace o daňovém nedoplatku jsou součástí údajů o majetkových poměrech daňových subjektů, a to majetkových poměrech soukromého rázu, u nichž by proto měla být ochrana jejich soukromí upřednostněna; v daném případě nejde totiž o pouhou výši daňového nedoplatku, předmětný problém je třeba posuzovat v širším kontextu, neboť například k prominutí daňového nedoplatku lze podle § 156 odst. 1 daňového řádu přistoupit tehdy, pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu nebo by vedla k zániku podnikání daňového subjektu, pokud není možné vyžadovat úhradu od daňového subjektu najednou nebo při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti požadované úhrady. I toto ustanovení daňového řádu svědčí o soukromé povaze informací tohoto typu, jimž by jako takovým měla být poskytnuta ochrana. V usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 64/2008-137 ze dne 12.3.2009 je uvedeno, že obecně lze konstatovat, že daňový subjekt zásadně požívá ochrany podle § 10 InfZ. Neexistuje ospravedlnitelný argument, aby bez dalšího byla daňovým dlužníkům zajišťována menší ochrana soukromí, než jaká je poskytována ostatním daňovým subjektům. Je proto obecně správné nezveřejňovat informace o majetkových poměrech daňových subjektů, daňové dlužníky nevyjímaje. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 53/2007-85 ze dne 25.6.2008 je uvedeno, že jakkoliv lze chápat pohnutky stěžovatele a jeho veřejný zájem na kontrole orgánů veřejné moci a jejich činnosti, nelze odhlédnout od faktu, že jím požadované informace se týkají majetkových poměrů a osobních údajů osob a jejich soukromoprávní charakter je tím důvodem, který jejich obecnému poskytování brání. Z tohoto důvodu proto ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a uchovávány povinnými subjekty; při střetu zájmu soukromého (tj. zájmu fyzických a právnických osob na důvěrnost určitých informací) a zájmu veřejného (tj. zájmu ostatních spoluobčanů na tom, aby nebyly,

resp. z jakého důvodu byly, poskytovány úlevy např. těm, kdo to nepotřebují) nelze dospět k jinému závěru, než že na tomto místě požívá větší ochrany zájem soukromý před zájmem veřejným.

Povinný subjekt při posuzování žádosti přihlédl rovněž i ke stanovisku vyjádřenému rozhodnutí Odboru daní, poplatků a cen MHMP a v rozsudku NSS, že jakkoli se pro exekuci peněžitých plnění uplatňuje postup pro správu daní, která je neveřejná, tato neveřejnost se uplatní pouze v jejím průběhu. V případě ukončeného postupu však zásada neveřejnosti nijak nepřekáží tomu, aby kdokoliv požadoval informace z tohoto řízení a k názoru odvolacího orgánu, že v průběhu exekučního řízení by měl být uplatněn § 11 odst. 1 písm. b) InfZ, podle nějž může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, a to do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím povinného subjektu, s tím, že povinný subjekt prověří, zda se v případě exekučního příkazu jedná o ukončené řízení. Pokud by byl exekuční příkaz součástí ukončeného řízení a pokud tomu nebudou bránit jiné skutečnosti, bude odvolateli kopie exekučního příkazu poskytnuta. Při tom povinný subjekt dospěl k názoru, že i kdyby bylo vycházeno z presumpce ukončeného řízení, nelze požadovanou informaci poskytnout, neboť informace poskytuje, jak již výše uvedeno, obraz o majetkových poměrech povinného. Tedy tato skutečnost brání poskytnout informaci i po ukončení příslušného vymáhacího řízení.

Povinný subjekt tak posuzoval tuto otázku z hlediska možného a faktického ukončení, či neukončení příslušného (vymáhacího řízení). Při tom povinný subjekt vycházel z Metodického doporučení odboru Dozoru a kontroly veřejné správy MV ČR k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – vyřizování žádostí o informace ze správních spisů. Podle § 11 odst. 1 písm. b) InfZ může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím. V případech dosud neukončených správních řízení může povinný subjekt aplikovat toto ustanovení a dokumenty obsažené ve správních spisech před vydáním rozhodnutí neposkytovat. Ve vztahu k probíhajícím řízením může toto omezení spočívat např. v potřebě ochrany účastníků řízení, nestrannosti správního orgánu, v potřebě zabránit možnému zneužití získaných informací např. ke spekulativním nákupům apod. (spornost existence legitimního zájmu na neposkytnutí informací o probíhajícím správním řízení může být dána pouze pokud by o informace žádali účastníci řízení – viz dále). I v případě žádosti o poskytnutí informací o neukončených správních řízeních lze dále aplikovat všechny ostatní důvody pro odmítnutí žádosti, které InfZ stanoví (viz dále).

V případě pravomocně ukončených správních řízení může připadat do úvahy mimo jiné, užití následujícího důvodu pro odmítnutí žádosti: ochrana důvěrnosti majetkových poměrů (§ 10 InfZ), jak je konstatováno v Metodickém doporučení. Aplikace tohoto důvodu omezení práva na informace bude praktická zejména ve vztahu k daňovým řízením, resp. informacím ze správy daní a poplatků ve smyslu zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

V obou případech, to jest jak v případě neukončeného, tak v případě ukončeného řízení lze plně aplikovat InfZ a rozhodnout o poskytnutí, či neposkytnutí požadované informace v souladu s příslušným ustanovením InfZ. V tomto konkrétním případě však má ochrana důvěrnosti majetkových poměrů přednost před právem na informace a proto povinný subjekt ve věci uplatňuje postup dle § 10 InfZ.

Povinný subjekt ve svém rozhodnutí rozebral všechny podstatné otázky, které svědčí pro i proti poskytnutí požadované informace a z těchto všech výše uvedených důvodů povinný subjekt žádost Ing. [redacted] o poskytnutí kopie exekučního příkazu podle § 15 odst. 1) InfZ odmítá, neboť požadovanou kopii exekučního příkazu postihující účet společnosti [redacted] a.s. za účelem vymožení pokuty uložené odborem stavebním nelze poskytnout, a to s odkazem na § 10 InfZ, podle nějž „informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.“

Povinný subjekt považuje rovněž za nutné uvést, že žadatel o informaci – Ing. [redacted] nežadá jen o poskytnutí jedné konkrétní informace (jednoho exekučního příkazu), ke které se vztahuje toto rozhodnutí, ale samostatnými žádostmi požaduje poskytnout informaci - kopie dalších tří samostatných exekučních příkazů vztahujících se ke společnosti [redacted] a.s. v návaznosti na vymáhání uložených pokut. Je tak nesporné, že poskytnutím požadované informace (kopie exekučního příkazu) a následně

poskytnutím dalších kopií exekučních příkazů k témuž subjektu dojde k narušení ochrany majetkových poměrů společnosti [REDAKCE] a.s.

Jedná se o informaci, která konkrétně objasňuje majetkové poměry subjektu jež tvoří jeho pasivum vůči správci daně. Správci daně v daňovém řízení podle daňového řádu získávají na základě zákonů o daních právě takové informace o majetkových poměrech a tyto informace jim pak slouží proto, aby mohly rozhodovat ve věcech daní a naplnit tak účel daňového řádu. Informace o daňovém nedoplatku jsou součástí údajů o majetkových poměrech daňových subjektů, a to majetkových poměrech soukromého rázu, u nichž by proto měla být ochrana jejich soukromí upřednostněna; v daném případě nejde totiž o pouhou výši daňového nedoplatku, předmětný problém je třeba posuzovat v širším kontextu, neboť například k prominutí daňového nedoplatku lze podle 156 odst. 1 daňového řádu přistoupit tehdy, pokud by neprovedená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu nebo by vedla k zániku podnikání daňového subjektu, pokud není možné vyžadovat úhradu od daňového subjektu najednou nebo při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti požadované úhrady. I toto ustanovení daňového řádu svědčí o soukromé povaze informace tohoto typu, kterému je takto poskytována ochrana. Exekuční příkaz je sám o sobě závažnou informací o majetkových poměrech, který v sobě obsahuje řadu údajů, jež se přímo dotýkají soukromí dané společnosti. Samotná existence exekučního příkazu může vypovídat o tom, zda povinná společnost je, či není schopna finančně ustát vymáhanou finanční částku a podobně. Po poskytnutí takové informace nelze ani vyloučit, že by se tato informace mohla stát obecně známou informací a to například jejím zveřejněním například na internetu, což by rovněž mohlo i vážně poškodit obchodní či jiné vztahy společnosti [REDAKCE] a.s.

Rozhodnutí o odmítnutí poskytnout požadovanou informaci není v kolizi s ústavními principy práva na vyhledávání a poskytování informací, neboť informace požadovaná žadatelem spadá pod výjimku z informační povinnosti upravenou v ustanovení § 10 InfZ (ochrana důvěrnosti majetkových poměrů) a s ohledem na toto zákonné ustanovení tato informace poskytnuta být nemůže.

Proto povinný subjekt části žádosti o informaci odmítá, jak výše uvedeno. Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení k Magistrátu hl. m. Prahy, podáním u zdejšího stavebního úřadu.

Lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyvednutí.

otisk úředního razítka

Ing. Jana Königová
vedoucí odboru stavebního

Obdrží:

1. Ing. [REDAKCE]

2. spis OST

Městská část Praha 10

Úřad městské části Praha 10
Odbor stavební

Spis. zn.: OST 117181/2012/Ga
Č.j.: P10-015086/2013
Vyřizuje: JUDr. Gavlák
Telefon: 267093557

V Praze, dne 5.2.2013

ROZHODNUTÍ

Městská část Praha 10 - odbor stavební Úřadu městské části Praha 10 jako věcně a místně příslušný povinný subjekt podle § 2) odst. 2) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „povinný subjekt“), přijal dne 16.11.2012 žádost Ing. [redacted] o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“) ve věci: „...v návaznosti na Vaše sdělení ze dne 14.11.2012 sp.zn. OST 114230/2012/Ga č.j. P10-114686 si Vás dovoluji požádat o zaslání kopie exekučního příkazu zdejšího úřadu ze dne 3.10.2012 k vymožení rozhodnutí sp.zn. OST 036594/2011/Ga č.j. P10-036600/2011 ze dne 30.3.2011...“.

Povinný subjekt v souladu s názorem odvolacího orgánu ze dne 18.1.2013 rozhodl dne 4.2.2013 takto:

Podle § 15 odst. 1) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím se žádost Ing. [redacted] týkající se "... v návaznosti na Vaše sdělení ze dne 14.11.2012 sp.zn. OST 114230/2012/Ga č.j. P10-114686 si Vás dovoluji požádat o zaslání kopie exekučního příkazu zdejšího úřadu ze dne 3.10.2012 k vymožení rozhodnutí sp.zn. OST 036594/2011/Ga č.j. P10-036600/2011 ze dne 30.3.2011..." odmítá, neboť dle § 10 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.

Odůvodnění:

Dne 16.11.2012 obdržel povinný subjekt podání Ing. [redacted] presentované podatelnou ÚMČ Praha 10 pod P10-010745/2013, se žádostí o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ve věci "... v návaznosti na Vaše sdělení ze dne 14.11.2012 sp.zn. OST 114230/2012/Ga č.j. P10-114686 si Vás dovoluji požádat o zaslání kopie exekučního příkazu zdejšího úřadu ze dne 3.10.2012 k vymožení rozhodnutí sp.zn. OST 036594/2011/Ga č.j. P10-036600/2011 ze dne 30.3.2011..."

Žádost o informaci byla Ing. [redacted] adresována Odboru stavebnímu, který tak byl jako povinný subjekt povinen k jejímu vyřízení.

K této žádosti vydal povinný subjekt rozhodnutí Spis. zn.: OST 117181/2012/Ga, Č.j.: P10-117394/2012 ze dne 21.11.2012 kterým bylo k žádosti Ing. [redacted] rozhodnuto, že dle § 10 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, povinný subjekt informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení podle tohoto zákona neposkytne. Proti tomuto rozhodnutí podal Ing. Jan Lukeš dne 22.11.2012 odvolání, o kterém rozhodl odvolací orgán – Odbor stavební MHMP pod S-MHMP 1523863/2012/OST/Ca ze dne 5.12.2012 tak, že odvoláním napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému

Sídlo: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

Pracoviště: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

IČ: 00063941

Bankovní spojení: Česká spořitelna, a.s. 19-2000733369/0800

Úřední hodiny:

Pondělí 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

Středa 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

tel.: 267093477

<http://www.praha10.cz>

e-mail: posta@praha10.cz

projednání. V rozhodnutí o odvolání odvolací orgán mimo jiné uvedl, že z napadeného rozhodnutí nelze seznat jakou ochranu důvěrnosti majetkových poměrů společnosti [REDAKCE], a.s., má povinný subjekt na mysli. V rozhodnutí jenom cituje ustanovení § 10 zákona InfZ bez bližšího upřesnění, že při rozhodování povinný subjekt nezohlednil rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 3A 49/2011-72 ze dne 7.9.2011, který ust. § 10 zákona o InfZ věnuje pozornost a že úřad do 15 dnů od obdržení tohoto rozhodnutí o odvolání žádost Ing. [REDAKCE]

[REDAKCE] v souladu se zákonem o InfZ vyřídí. Odmítnout může jen ty informace, které vypovídají o majetkových poměrech společnosti [REDAKCE], a.s., uvedené v požadovaném exekučním příkazu. Podle odst. 1) písm. b) § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán právním názorem odvolacího správního orgánu.

Povinný subjekt vydal pod Spis. zn.: OST 117181/2012/Ga, Č.j.: P10-131621/2012 ze dne 19.12.2012 nové rozhodnutí ve věci, které bylo napadeno odvoláním, o kterém odvolací orgán – Odbor daní poplatků a cen MHMP pod č.j. MHMP 26012/2013, Spis. zn.: S-MHMP 5255/2013 ze dne 18.1.2013 rozhodl tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. V rozhodnutí o odvolání odvolací orgán mimo jiné uvedl, že povinný subjekt dostatečně nezdůvodnil a nevysvětlil, proč shledává požadovanou informaci (exekuční příkaz) informací o majetkových poměrech, resp. jak je dotčeno soukromí dané společnosti (společnosti, na jejíž majetek byl vydán exekuční příkaz. Podle odst. 1) písm. b) § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán právním názorem odvolacího správního orgánu. Z rozhodnutí odvolacího orgánu neplyne povinnost požadovanou informaci poskytnout.

Pokuty podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen "stavební zákon") ukládá Městská část Praha 10 - odbor stavební Úřadu městské části Praha 10, jako stavební úřad v souladu se zákonem č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, vyhláškou č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hl. m. Prahy, ve znění pozdějších předpisů a jako správní orgán příslušný podle ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) k ukládání pokut.

Postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávních celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (dále jen "správní orgán") je upraven v § 1 odst. 1) správního řádu, Obecným stavebním úřadem podle § 13 odst. 1) písm. c) stavebního zákona je úřad městské části hlavního města Prahy určený statutem. Podle § 183 odst. 1) stavebního zákona, pokuty vybírá a vymáhá správní orgán, který je uložil. Podle odst. 2) stavebního zákona, je příjem z pokut příjmem rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správního orgánu, který pokutu uložil. Ustanovení § 183 stavebního zákona obsahuje úpravu otázek vybírání a vymáhání pokut, které správní orgán – stavební úřad uložil za přestupky a delikty na úseku stavebního zákona. Je stanoveno, který správní orgán pokuty vybírá a vymáhá (odst. 1), kam plyne příjem z pokut uložených správním orgánem (odst. 2) a podle jakého právního předpisu se při vybírání a vymáhání pokut postupuje (odst. 3). Jde o příjem toho rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správního orgánu, který pokutu v prvním stupni uložil. Půjde proto obvykle o příjem rozpočtu obce, jejíž obecní úřad je příslušným stavebním úřadem.

Stavebním úřadem – správním orgánem, není organizační složka městské části – Odbor stavební, ale městská část. Městská část má současně organizační složku – Odbor ekonomický, který provádí vybírání a vymáhání uložených pokut v rámci dělené správy dle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Odbor stavební neprovádí vymáhání uložených pokut a nemá k dispozici požadovaný exekuční příkaz. Proto si odbor stavební pro zpracování odpovědi k žádosti o informaci vyžádal dne 30.1.2013 materiály od zdejšího Odboru ekonomického ÚMČ Praha 10.

K tomu dne 31.1.2013 obdržel Odbor stavební písemné stanovisko Odboru ekonomického s tím, že požadovanou kopii exekučního příkazu postihující účet firmy [REDAKCE] a.s. za účelem vymození pokuty uložené stavebním odborem pod č.j. P10-023111/2011 ze dne 24.2.2011, nelze poskytnout, a to s odkazem na § 10 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, podle nějž „informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.“ Z dikce InfZ nevyplývá omezení pouze na fyzické osoby, tudíž je toto ustanovení aplikovatelné i na osoby právnické, tj. i na společnost [REDAKCE] a.s., pokud se nejedná o právnickou osobu, která je ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím povinným subjektem. Podle § 106 odst. 3

Sídlo: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

Pracoviště: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

IČ: 00063941

Bankovní spojení: Česká spořitelna, a.s. 19-2000733369/0800

Úřední hodiny:

Pondělí 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

Středa 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

tel.: 267093477

<http://www.praha10.cz>

e-mail: posta@praha10.cz

správního řádu „Pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní.“, tj. daňový řád. V § 52 odst. 1 daňového řádu se uvádí, že úřední osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. Exekuční řízení je vedeno podle daňového řádu, který v § 52 odst. 2 stanoví, že daňový subjekt může správce daně nebo jinou osobu zprostit povinnosti mlčenlivosti ohledně údajů, které se ho týkají. Na žádost ÚMČ Praha 10 ze dne 3.10.2012 o poskytnutí souhlasu s poskytnutím kopie exekučního příkazu - písemností ze spisu, společnost [redacted] a.s. dne 12.10.2012 sdělila, že „v žádném případě nesouhlasí s tím, aby Ing. [redacted] byly poskytnuty jakékoliv listiny týkající se jejich společnosti, zejména pak kopie exekučního příkazu“.

Podle odst. 3 § 3 zákona č. 106/1999 Sb., se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Povinný subjekt přistoupil k posuzování otázky zda vyhovět, či nevyhovět žádosti o poskytnutí informace z hlediska tzv. testu proporcionality ve smyslu posouzení kolize ústavně chráněných hodnot a to z hlediska vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti přijatého opatření – vydaného rozhodnutí.

Právo na informace je jednou z právních záruk ve veřejné správě, které jsou co do své podstaty a významu především zárukami zákonnosti ve veřejné správě. Obecně je právo na informace zaručeno článkem 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ve speciálním ustanovení odst. 5 jsou pak státní orgány a orgány územní samosprávy zavázány přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Informace vydají povinné subjekty na požádání žadatele, tj. každé fyzické nebo právnické osobě (ust. § 3 odst. 1 InfZ). Výjimkou z výše uvedeného pravidla poskytování informací budou takové informace, jejichž poskytnutí návrh zákona výslovně vylučuje nebo v nutné míře omezuje. Jde zejména o informace, které jsou na základě zákona prohlášeny za utajované, nebo informace, které by porušily ochranu osobnosti a soukromí osob.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 53/2007 – 85, jakkoli je však při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ve spojení se zákonem č. 106/1999 Sb., možná omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem, což vyplývá jak z judikatury Nejvyššího správního soudu, tak i Ústavního soudu (např. rozsudek NSS č. j. 5 As 28/2007 - 89 ze dne 17. 1. 2008, náleží ÚS ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, svoboda projevu jakož i právo na informace nejsou bezbřehé a jsou nutně omezeny chráněnými zájmy dle čl. 17 odst. 4 Listiny, ostatními ústavně zaručenými právy a svobodami (čl. 10 Listiny), jakož i dalšími pravidly pro možná omezení práva na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny. Tak tomu je i v případě aplikace ust. § 10 InfZ. Dle cit. ustanovení § 10 InfZ povinný subjekt informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení podle tohoto zákona neposkytne. I když lze chápat pohnutky žadatele a jeho veřejný zájem na kontrole orgánů veřejné moci a jejich činnosti, nelze odhlédnout od faktu, že jím požadovaná informace se týká majetkových poměrů a osobních údajů osob, jejichž soukromoprávní charakter je tím důvodem, který jejich obecnému poskytování brání. Z tohoto důvodu proto ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a uchovávány orgány veřejné moci. Správce daně chrání práva osob – daňových poplatníků v souladu se zásadou neveřejnosti, která by nemohla být naplněna bez povinnosti mlčenlivosti.

V odst. 1 § 52 daňového řádu je konkrétně uvedeno, že úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. Mlčenlivostí se obecně rozumí zachovávání takových pravidel jednání a chování, která zajistí za všech okolností ochranu získaných informací, zejména osobních údajů o daňových subjektech a třetích osobách, před jejich vyzrazením. Vědomí, že existuje povinnost mlčenlivosti je důležité pro právní jistotu daňových subjektů o tom, že informace které poskytly správci daně o svých osobních nebo finančních záležitostech, zůstanou omezeny na správu daní a nebudou zpřístupněny někomu jinému. Výjimky jsou připouštěny jen v omezeném rozsahu a to dle § 53 daňového řádu, kde je taxativním způsobem stanoveno v jakých případech nejde o porušení povinnosti mlčenlivosti nejde, poskytne-li správce daně informace získané při správě daní.

Sídlo: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

Pracoviště: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

IČ: 00063941

Bankovní spojení: Česká spořitelna, a.s. 19-2000733369/0800

Úřední hodiny:

Pondělí 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

Středa 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

tel.: 267093477

<http://www.praha10.cz>

e-mail: posta@praha10.cz

Povinnost mlčenlivosti je v daňovém řádu upravena v § 52, kde je přímo uvedeno, že daňový řád úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. To neplatí pro daňový subjekt, pokud jde o informace získané nebo použité při správě jeho daní.

V § 53 daňového řádu je uvedeno, za jakých okolností nejde o porušení povinnosti mlčenlivosti, poskytne-li správce daně informace získané při správě daní. Jak vyplývá z komentářů k daňovému řádu, průlom do povinnosti mlčenlivosti musí být výjimečné, při čemž každý takový průlom do povinnosti mlčenlivosti musí být náležitě odůvodněn a ospravedlněn. Konkrétní okruh případů, kdy dochází k prolomení mlčenlivosti vychází z platné právní úpravy, avšak jednotlivé výjimky uvedené v daňovém řádu byly podrobeny pečlivé revizi spočívající v testu jejich nezbytnosti, či účelnosti, což má za následek redukci jednotlivých průlomů do daňového tajemství. Zde je nezbytné uvést, že se jedná o taxativně uvedené zákonné důvody, z kterých nevyplývá, že by se vztahovaly i na vyřizování žádostí o informace dle InfZ. Povinnost mlčenlivosti je umocněna i tím, že daňový řád ve svém ustanovení § 246 stanoví, že fyzická osoba, která je vázána povinností mlčenlivosti za podmínek stanovených daňovým zákonem, se dopustí přestupku tím, že tuto povinnost poruší a za tento přestupek lze uložit pokutu do 500 000 Kč.

InfZ v § 19 stanoví, že umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony, ale na druhou stranu samotný InfZ ve svém ustanovení § 10 k ochraně důvěrnosti majetkových poměrů stanoví, že informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.

Povinný subjekt získal požadovanou informaci – exekuční příkaz, na základě daňového řádu, přičemž tato informace je v rámci příslušné vymáhací agendy odboru ekonomického skutečně vydána. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007-85 je uvedeno, že majetkové poměry fyzických a právnických osob tak tvoří zejména jejich příjmy, které mohou být peněžité, ale i naturální, vlastnictví bytů, nebytových prostor a jiných nemovitých věcí, peněžních prostředků, pohledávek, majetkových práv apod.; přičemž za majetkové poměry fyzických a právnických osob lze považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva vůči státu. Správci daně v daňovém řízení podle daňového řádu získávají na základě zákonů o daních právě takové informace o majetkových poměrech a tyto informace jim pak slouží proto, aby mohly rozhodovat ve věcech daní a naplnit tak účel daňového řádu. Informace o daňovém nedoplatku jsou součástí údajů o majetkových poměrech daňových subjektů, a to majetkových poměrech soukromého rázu, u nichž by proto měla být ochrana jejich soukromí upřednostněna; v daném případě nejde totiž o pouhou výši daňového nedoplatku, předmětný problém je třeba posuzovat v širším kontextu. Například k posečkání daňového nedoplatku lze podle § 156 odst. 1 daňového řádu přistoupit tehdy, pokud by neprovedená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu nebo by vedla k zániku podnikání daňového subjektu, pokud není možné vyžadovat úhradu od daňového subjektu najednou nebo při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti požadované úhrady. I toto ustanovení daňového řádu svědčí o soukromé povaze informací tohoto typu, jimž by jako takovým měla být poskytnuta ochrana. V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2009, č.j. 5 As 64/2008-137, je uvedeno, že obecně lze konstatovat, že daňový subjekt zásadně požívá ochrany podle § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím. Neexistuje ospravedlnitelný argument, aby bez dalšího byla daňovým dlužníkům zajišťována menší ochrana soukromí, než jaká je poskytována ostatním daňovým subjektům. Je proto obecně správné nezveřejňovat informace o majetkových poměrech daňových subjektů, daňové dlužníky nevyjímaje. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007- 85, je uvedeno, že jakkoliv lze chápat pohnutky stěžovatele a jeho veřejný zájem na kontrole orgánů veřejné moci a jejich činnosti, nelze odhlédnout od faktu, že jím požadované informace se týkají majetkových poměrů a osobních údajů osob a jejich soukromoprávní charakter je tím důvodem, který jejich obecnému poskytování brání. Z tohoto důvodu proto ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a uchovávány povinnými subjekty; při střetu zájmu soukromého (tj. zájmu fyzických a právnických osob na důvěrnost určitých informací) a zájmu veřejného (tj. zájmu ostatních spoluobčanů na tom, aby nebyly, resp. z jakého důvodu byly, poskytovány úlevy např. těm, kdo to nepotřebují) nelze dospět k jinému závěru, než že na tomto místě požívá větší ochrany zájem soukromý před zájmem veřejným.

Střet práva na informace a povinnosti zachovávat mlčenlivost je výslovně řešen v § 19 InfZ. Poskytnutí informací dle InfZ není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost. V této souvislosti však nelze aplikovat ustanovení § 19 InfZ, kde je uvedeno, že umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony, neboť je třeba aplikovat konkrétní (výše uvedené) důvody pro nevyhovění žádosti. Při tom povinný subjekt uvádí, že požadovanou kopii exekučního příkazu k vymožení rozhodnutí stavebního odboru Úřadu městské části Praha 10 nelze poskytnout, a to s v souladu s § 10 InfZ, kde je k ochraně důvěrnosti majetkových poměrů doslova uvedeno, že „Informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení⁸) povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne. (v poznámce pod čarou je k tomuto ustanovení uveden příkladný výčet relevantních právních předpisů, přičemž v tomto výčtu je uveden i zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, který byl dne 1. 1. 2011 zrušen a nahrazen zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“)). Z dikce zákona nevyplývá omezení pouze na fyzické osoby, tudíž je toto ustanovení aplikovatelné i na osoby právnické, pokud se nejedná o právnickou osobu, která je ve smyslu InfZ povinným subjektem.

I když odkaz uvedený pod čarou nemá právní význam a není součástí právního předpisu neboť jak uvedl i Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 10/06, poznámky pod čarou nemají závazný normotvorný charakter, jedná se však o informaci k výkladu, kdy mohou mít pouze pomocný (orientační) interpretační význam, takto slouží jen k orientaci, přičemž právní norma, na kterou poznámka odkazuje, musí být interpretována a aplikována ve shodě s právní normou odkazující a celým právním řádem.

Podle Komentáře k InfZ, zpracovaného JUDr. Adamem Furkem a Mgr. Lukášem Rothanzlem, vydaným nakladatelstvím Linde Praha, a.s., v roce 2010 (dále jen „Komentář“), je podmínkou aplikace tohoto ustanovení skutečnost, že povinný subjekt získal informace o majetkových poměrech osoby soukromého práva v souvislosti s výkonem své agendy, která je upravena zákony v právních oblastech v § 10 InfZ výslovně uvedených; je-li tato podmínka splněna, povinný subjekt požadovanou informaci o majetkových poměrech dotčené osoby s odkazem na uvedené ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytne a žádost odmítne.

Podle § 106 odst. 3 správního řádu „Pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní.“, tj. daňový řád. V § 52 odst. 1 daňového řádu se uvádí, že úřední osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. Exekuční řízení je vedeno podle daňového řádu, který v § 52 odst. 2 stanoví, že daňový subjekt může správce daně nebo jinou osobu zprostit povinností mlčenlivosti ohledně údajů, které se ho týkají. Na žádost ÚMČ Praha 10 ze dne 3.10.2012 a následně ze dne 5.12.2012 o poskytnutí souhlasu s poskytnutím písemností ze spisu, společnost [REDAKCE] a.s. dne 12.10.2012 a následně dne 11.12.2012 sdělila, že „v žádném případě nesouhlasí s tím, aby Ing. [REDAKCE] byly poskytnuty jakékoliv listiny týkající se jejich společnosti, zejména pak kopie exekučního příkazu“.

Zde je potřebné ještě uvést, že samotná informace o udělené sankci, jakož i o výši pokuty a rovněž o tom, jakým způsobem je pokuta vymáhána byla již žadateli písemně poskytnuta a to pod Spis. zn.: OST 114230/2012/Ga, Č.j.: P10-114686/2012 ze dne 14.11.2012, kde bylo mimo jiné konkrétně uvedeno: „... Rozhodnutí č.j. P10-036600/2011 ze dne 30.3.2011 nabylo právní moci 7.7.2011. Vzhledem k probíhajícímu přezkumnému řízení bylo vymáhání zahájeno po doručení sdělení Ministerstva pro místní rozvoj, ve kterém správní orgán neshledal důvody zahájení přezkumného řízení. Toto sdělení bylo odboru ekonomickému doručeno dne 13.3.2012. Dne 14.3.2012 bylo do datové schránky společnosti [REDAKCE] a.s. dodáno upozornění na nedoplatek ve smyslu § 153 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění. Dne 4.4.2012 informovala společnost Úřad MČ Praha 10, že dne 2.4.2012 podala druhý podnět k zahájení přezkumného řízení ve věci uložené pokuty s požadavkem na posečkání vymáhání do skončení řízení. Dne 12.9.2012 bylo odboru ekonomickému doručeno sdělení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14.5.2012 s informací, že nebyly shledány důvody pro zahájení přezkumného řízení. Dne 13.9.2012 bylo do datové schránky společnosti [REDAKCE] a.s. vloženo upozornění na nedoplatek ve smyslu § 153 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění. Dne 24.9.2012 reagovala společnost znovu žádostí o posečkání z důvodu žádosti o přezkumné řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že důvody posečkání pominuly, byla společnost informována v tomto smyslu naším dopisem ze dne 26.9.2012. Dne 3.10.2012 bylo zahájeno exekuční řízení

Sídlo: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

Pracoviště: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

IČ: 00063941

Bankovní spojení: Česká spořitelna, a.s. 19-2000733369/0800

Úřední hodiny:

Pondělí 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

Středa 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

tel.: 267093477

<http://www.praha10.cz>

e-mail: posta@praha10.cz

příkázáním pohledávky na peněžní prostředky dlužníka z účtu poskytovatele platebních služeb. Dne 24.10.2012 podala společnost [REDAKCE] a.s. faxové podání ve věci odvolání proti exekučnímu příkazu. Toto podání bylo v souladu s § 71 daňového řádu potvrzeno prostřednictvím datové schránky. Naším dopisem ze dne 31.10.2012 byla společnost [REDAKCE] a.s. vyzvána k doplnění odvolání ve smyslu § 112 daňového řádu. Úřadem stanovená lhůta k doplnění odvolání vyprší dne 17.11.2012...“

V tomto případě však žadatel nechce poskytnout samotnou informaci, ale chce poskytnout kopii exekučního příkazu, kterým je pokuta vymáhána a to ze spisu vedeného v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád.

Jak z výše uvedeného vyplývá, aplikoval povinný subjekt v tomto případě tři procesní normy, a to zákon o svobodném přístupu k informacím, správní řád a daňový řád. Otázka jejich vzájemného vztahu je otázkou výkladovou, přičemž rozhodujícím kritériem je v daném případě hledisko jejich vzájemné speciality a subsidiarity. Z výše citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že subsidiární normou je v daném případě správní řád (srov. § 1 odst. 2 správního řádu). Zákon o svobodném přístupu k informacím je pak ve vztahu ke správnímu řádu zákonem zvláštním. Zvláštním zákonem je ve vztahu ke správnímu řádu co do vymáhání exekučních plnění rovněž daňový řád (srov. § 106 odst. 3 správního řádu). Otázkou pak zůstává, jaký je vzájemný vztah mezi těmito dvěma speciálními předpisy, tedy zákonem o svobodném přístupu k informacím a daňovým řádem. Posouzení této otázky je pak rozhodující pro určení, zda se povinnost mlčenlivosti dle ustanovení § 52 daňového řádu vztahuje i na informace, které by jinak měly být poskytnuty dle InfZ.

Dle ustanovení § 2 odst. 3 zákona se InfZ neaplikuje na případy, kdy jiný zvláštní zákon stanovuje rovnocennou úpravu přístupu veřejnosti k informacím. Touto otázkou se mimo jiné zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci vedené u něj pod sp.zn. 2 As 132/2011. Zde Nejvyšší správní soud dovodil, že daňový řád takovýmto zvláštním zákonem není, neboť neobsahuje komplexní úpravu, kterou zákon v ustanovení § 2 odst. 3 implicitně vyžaduje (srov. zejména poslední větu uvedeného ustanovení InfZ). V tomto směru pak Nejvyšší správní soud zejména uvedl, že úprava obsažená v daňovém řádu tato hlediska nesplňuje, neboť postihuje pouze některé aspekty věci a není tedy vyžadovanou komplexní úpravou. Daňový řád upravuje pouze informační povinnosti správce daně, tj. uvádí, jaké informace je správce daně povinen zveřejnit a dále zakotvuje povinnost orgánů veřejné moci a osob bezplatně poskytovat správci daně informace na jeho vyžádání. Neřeší však již například otázky týkající se podání žádostí o informace, způsob jejich vyřizování, důvody pro odmítnutí ani opravné prostředky. Dle výše uvedeného je pak dle judikovaného závěru Nejvyššího správního soudu zřejmé, že daňový řád není zvláštním právním předpisem k InfZ ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona.

Má-li být tedy v posuzovaném případě aplikován primárně zákon a nikoliv daňový řád, je třeba zmínit shora citované ustanovení § 19 zákona. Toto ustanovení řeší kolizi mezi poskytnutím informací dle zákona a povinností mlčenlivost stanovenou jinými zákony, a to ve prospěch InfZ, když výslovně uvádí, že poskytnutí informací dle zákona není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony. Pod pojem mlčenlivosti uložené zvláštními zákony je možné nepochybně zařadit i povinnost mlčenlivost stanovenou ustanovení § 52 daňového řádu. Ke stejnému závěru vede pak systematický rozbor obou norem, který Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku rovněž obsáhle podává. Nejvyšší správní soud si zde všímá zejména dikce ustanovení § 2 odst. 1 InfZ v porovnání s dikcí ustanovení § 52 odst. 1 daňového řádu. InfZ definuje jako povinné subjekty k poskytování informací státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Povinnými subjekty jsou tedy primárně právnické osoby — veřejnoprávní korporace a jejich orgány. Naopak ustanovení § 52 odst. 1 daňového řádu ukládá povinnost mlčenlivosti úředním osobám a osobám zúčastněným na správě daní. Povinnost mlčenlivosti dle daňového řádu se tak dle právního názoru Nejvyššího správního soudu vztahuje pouze k jednotlivým fyzickým osobám, typicky jednotlivým zaměstnancům úřadu. Netýká se však povinného subjektu (tj. úřadu jako právnické osoby a povinného subjektu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 InfZ) jako celku, resp. netýká se jej v situaci, kdy je naopak povinen vykonávat svou veřejnoprávní působnost v oblasti poskytování informací, stanovenou mu informačními zákony. V tomto směru pak Nejvyšší správní soud odkázal na svůj dřívější rozsudek ve věci vedené u něj pod sp.zn. 3 Ads 33/2006, kde ve vztahu k obdobné právní normě (zákon č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR) konstatoval, že opačný výklad by vedl ke vzniku absurdní situace, kdy by sice dle InfZ informace být poskytnuta měla, ale s ohledem na povinnost mlčenlivosti konkrétních zaměstnanců by ji současně nebylo možno poskytnout. Lze tedy uzavřít, že v posuzované věci nebylo možno odepřít poskytnutí informace s odkazem na povinnost mlčenlivosti dle ustanovení § 52 odst. 1 daňového řádu. Povinný subjekt tak při svém rozhodování vyloučil v tomto případě

možnost použití institutu mlčenlivosti dle daňového řádu a dospěl k závěru, jež odůvodňuje ustanovením § 10 InfZ.

Jak vyplývá z obsahu žádosti ze dne 16.11.2012 nežádá žadatel o informaci v běžném (tedy užším) slova smyslu, kterou by se nepochybně rozumělo sdělení požadovaných údajů. Ostatně jak vyplývá z předaných listin, informaci tohoto typu již žadatel ostatně obdržel. Žadatel ve své žádosti požaduje vydání nikoliv informace jako takové, ale přímo kopie konkrétní listiny, resp. konkrétního rozhodnutí, kterým je exekuční příkaz, vydaný dne 3.10.2012 k vymožení rozhodnutí čj. P1 0-036600/2011 ze dne 30.3.2011. Předmětem žádosti je tedy poskytnutí informace ve smyslu širším, tj. tak jak tento smysl rozšiřuje citované výkladové ustanovení zákona. Tento postup je jistě obecně možný. V tomto směru je možno např. odkázat na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci vedené u něj pod sp.zn. 10 Ca 232/2001, v němž tento soud uvedl, že podle InfZ lze po právu vyžadovat kopie listin; pak nepostačuje poskytnout z písemnosti např. výpis. Přitom je třeba dodržovat zákonná omezení sledující ochranu dat zajišťovanou jinými právními předpisy, např. zákonem o ochraně osobních údajů v informačních systémech a chráněné údaje vyloučit. Z citovaného rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích je možno dovodit, že informace, tedy konkrétní listina by mohla být poskytnuta žadateli i tak, že z ní budou vyloučeny (tedy učiněny nečitelnými) údaje, které podléhají ustanovení § 10 zákona (např. tedy číslo bankovního účtu a podobné údaje tohoto typu). Specifikem vyžadované listiny je rovněž to, že tato listina je předmětem správního spisu vedeného dle ustanovení § 17 správního řádu, resp. § 64 a § 65 daňového řádu. Takovéto listiny (tedy listiny, které jsou součástí spisů vedených pro správní či daňové řízení) podléhají zvláštnímu režimu, který není totožný s režimem jakýchkoliv jiných listin, které orgán veřejné moci pořizuje ve své činnosti.

V tomto směru je vhodné poukázat na část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci vedené u něj pod sp.zn. 2 As 132/20 11. V části odůvodnění věnované výkladu ustanovení § 2 odst. 3 zákona (z něhož bylo již výše obsáhle citováno) se Nejvyšší správní soud zabývá výkladem toho, jaká právní úprava je považována za komplexní právní úpravu upravující poskytování informací ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 InfZ. Jako příklad pak Nejvyšší správní soud uvádí mimo jiné zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí či zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí ČR, které jsou oba jako příklady uvedeny v poznámce 1b k InfZ. Dále však Nejvyšší správní soud uvádí, že mezi takovéto komplexní úpravy — tedy úpravy, které vylučují využití InfZ - náleží i úprava žádosti o nahlížení účastníka do správního spisu, která je komplexně upravena v ustanovení 38 správního řádu. Zde Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj dřívější rozsudek ve věci vedené u něj pod sp.zn. 2 As 3 8/2007 či na rozsudek Krajského soudu v Ustí nad Labem ve věci vedené u tohoto soudu pod sp.zn. 15 Ca 189/2005 (zde ve vztahu k trestnímu řádu). Lze rovněž připomenout, že v naznačeném směru se ubírala rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu již dříve (v jeho rozsudcích vedených u něj pod sp.zn. 6 As 52/2007 či 5 A 158/2001).

Domáhá-li se tedy žadatel vydání listiny, resp. kopie listiny ze spisu, nemusí se již jednat o poskytnutí obecné informace ve smyslu InfZ, ale co do svého výsledku se rovná právu na pořízení kopie ze spisu, které je součástí práva nahlížet do spisu dle ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu či § 67 odst. 3 daňového řádu. Ve smyslu shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu by pak v takovém případě nebylo možno použít úpravu dle InfZ, ale ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 InfZ by měla být aplikována zvláštní zákonná úprava o nahlížení do spisu upravená v § 38 správního řádu, resp. § 66 daňového řádu.

Právo nahlížet do správního, resp. daňového spisu je v některých směrech výrazně užší než právo na informace dle InfZ. Zvláštní úprava pro nahlížení do spisu obsažená v správním řádu či daňovém řádu (ale obdobně např. i v trestním řádu, občanském soudním řádu a soudním řádu správním) by pak mohla pozbýt jakéhokoliv smyslu, pokud by ji kdokoliv (tedy i osoba, které podle těchto zvláštních procesních předpisů právo nahlížet do spisu nepřísluší) mohla snadno obejít tím, že by příslušný správní orgán postupem dle InfZ požádala o zaslání jednotlivých listin ze spisu, resp. i kopie spisu jako takového.

S ohledem na výše uvedené zkoumal povinný subjekt i to, zda lze mít za to, že žádost o zaslání kopie listiny ze spisu by neměla být posuzována jako žádost o poskytnutí informace dle InfZ, ale měla být posouzena jako žádost o nahlédnutí do spisu, a to podle okolností dle správního řádu či daňového řádu. V tomto směru je pak možno připomenout, že právo nahlížet do daňového spisu náleží daňovému subjektu a právo nahlížet do spisu správního pouze jeho účastníkům. Jiným osobám umožní správní orgán nahlédnout do správního spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popř. dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.

Povinný subjekt však v tomto vychází z Metodického doporučení odboru Dozoru a kontroly veřejné správy MV ČR k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – vyřizování žádostí o informace ze správních spisů, kde je výslovně uvedeno, že požaduje-li žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informace ze správního spisu jinou formou (zasláním kopií listin, či sdělením konkrétních údajů), uplatní se plně režim vyřízení žádosti stanoveny InfZ. Není při tom rozhodné, požaduje-li takto informace účastník řízení či jiná osoba – jediným kritériem určení právního režimu vyřízení žádosti je její obsah ve výše zmíněném ohledu, tedy je-li požadováno nahlédnutí do spisu, nebo jiná forma poskytnutí informace. V režimu InfZ se uplatní všechny v něm uvedené důvody pro omezení práva na informace, jejichž aplikace je tak dostatečnou zárukou ochrany těchto informací a není již nezbytné ověřovat kvalifikovaný právní zájem žadatele. Mimo to, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 3/2006, v tomto případě povinný subjekt nevychází z práva nahlížení do spisů a pořizování kopií ze spisu dle zvláštních zákonů, ale z příslušných ustanovení InfZ, jak výše uvedeno, který ve věci stanoví postup pro vyřizování žádostí o informace. Povinný subjekt tak při svém rozhodování rovněž vyloučil v tomto případě možnost použití institutu nahlížení do spisů dle daňového řádu a dospěl k závěru, jež odůvodňuje ustanovením § 10 InfZ.

Ochrana důvěrnosti majetkových poměrů je stanovena v ustanovení § 10 InfZ. Jak již bylo v minulosti opakovaně judikováno (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci vedené u něj pod sp.zn. 5 As 53/2007) je úprava obsažená v InfZ výrazem základního politického práva na informace o činnosti orgánů veřejné moci, kterému odpovídá povinnost poskytovat informace o své činnosti, kterou státním orgánům a orgánům územní samosprávy ukládá čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Toto základní lidské právo není samo o sobě právem absolutním, neboť je z podstaty lidské společnosti omezeno dalšími ústavním pořádkem garantovanými lidskými právy, která se s ním mohou dostat do kolize. Toto imanentní omezení práva na informace obsahuje i samotný již výše uvedený článek 17 odst. 5 Listiny, který výslovně stanovuje, že orgány veřejné moci jsou povinny zveřejňovat informace o své činnosti pouze způsobem přiměřeným. Dále pak uvádí, že podmínky provedení tohoto ústavním pořádkem garantovaného práva stanoví zákon, kterým je právě InfZ. InfZ tedy právo na informace upravuje, a to jako obecné pravidlo. Neupravuje však toto právo jako právo absolutní a stanoví z něj četné výjimky, které odpovídají jiným ústavním pořádkem chráněným právům a zájmům.

Obecná povinnost mlčenlivosti stanovená v ustanovení 52 odst. 1 daňového řádu je společně s neveřejností daňového řízení stanovena na ochranu ústavním pořádkem garantovaného práva na soukromí zakotveného v čl. 10 odst. 2 Listiny. Toto právo se nevztahuje pouze na osoby fyzické, ale vztahuje se rovněž na osoby právnické, neboť je uvozeno slovem „každý“ (srov. nález Ústavního soudu ve věci vedené u něj pod sp.zn. I US 201/01). Úlohu zásady neveřejnosti daňového řízení a povinnosti mlčenlivosti dle ustanovení § 52 daňového řádu, které se pro účely InfZ neužijí dle ustanovení § 19 InfZ, pak přebírá ustanovení § 10 InfZ, které upravuje kolizi práva na informace a práva na ochranu soukromí.

Ustanovení § 10 InfZ stanoví, že podle tohoto zákona nebudou poskytnuty informace o majetkových poměrech osob, které nejsou povinným subjektem a které byly povinným subjektem získány mimo jiné na základě zákonů o daních. Toto zákonné ustanovení odráží nejen limity práva na informace ve vztahu k obecné ochraně soukromí třetích osob. Důsledným způsobem rovněž rozvádí omezení samotného práva na informace dle ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny. Tento článek Listiny se totiž nevztahuje na právo na jakékoliv informace, ale hovoří pouze o informacích o činnosti orgánů veřejné správy. Je pak zřejmé, že informace např. o majetkových poměrech jiných občanů nejsou informacemi o činnosti orgánů veřejné správy ve smyslu citovaného ustanovení Listiny, jakkoliv s těmito informacemi veřejné orgány přicházejí při své činnosti běžně do styku.

Pokud jde o samotný pojem majetkových poměrů, opírá se povinný subjekt v tomto případě o již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci vedené u něj pod sp.zn. 5 As 53/2007, který v tomto směru představuje ústřední judikatorní definici tohoto pojmu, na kterou pak Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti často odkazuje (obdobně se Nejvyšší správní soud k definici tohoto pojmu vyjádřil ve svém rozsudku ve věci vedené u něj pod sp.zn. 5 As 3 1/2007). Nejvyšší správní soud zde mimo jiné uvedl, že pod pojem majetkových poměrů je nutné zahrnout veškeré informace o vlastnictví fyzických a právnických osob, a to včetně vlastnictví financí. Z daňového exekučního příkazu splňujícího náležitosti dle ustanovení § 178 a § 190 daňového řádu je nepochybně možno učinit si představu o majetkových poměrech dlužníka (tj. třetí osoby, která není povinným subjektem). Náležitostí tohoto exekučního titulu jsou totiž mimo jiné údaje o číslech bankovních účtů, která dlužník vlastní a rovněž to, u kterých bankovních ústavů jsou vedeny a u kterých

bankovních ústavů je tak dlužník klientem. Je zřejmé, že se nejedná o informaci běžně přístupnou, neboť informace tohoto typu běžně podléhají tzv. bankovnímu tajemství. Je rovněž zřejmé, že vlastnictví bankovního účtu konkrétně specifikovaného číslem a názvem bankovního ústavu u něhož je veden, je možno zahrnout pod pojem majetkových poměrů, tak jak je definoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ve věci vedené u něj pod sp.zn. 5 As 5 3/2007 Č 5 As 31/2007.

V souvislosti s výše uvedeným je nutné uvést, že odkazem na ustanovení § 10 InfZ argumentoval Magistrát hl.m. Prahy, resp. Úřad městské části Praha 4 již v řízení, které bylo skončeno rozsudkem Nejvyššího soudu 2 As 132/2011. Jak již bylo výše uvedeno, nelze závěry obsažené v tomto rozsudku mechanicky přejímat pro posuzování v této věci, neboť Nejvyšší správní soud v tomto případě rozhodoval o situaci skutkově podstatně odlišné. Z odůvodnění uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu je především zřejmé, že žalobce (totožný s žadatelem) v tomto případě žádal o poskytnutí informace v užším slova smyslu, konkrétně o sdělení, zda byly do rozpočtu úřadu přijaty úhrady pokut a exekučních nákladů od společnosti ██████████ a.s. a kdy. Dále požadoval informace o tom, jaké kroky učinil úřad k vymáhání těchto pokut. Konečně v šesté své podané žádosti žadatel žádal o poskytnutí informace, jaké další pohledávky a v jaké výši úřad vůči této společnosti eviduje. Z citovaného rozhodnutí rozsudku Nejvyššího soudu pak vyplývá, že žadatel v tomto případě žádal o poskytnutí výrazně obecnějších informací než je tomu v případě, který je předmětem tohoto rozhodnutí. Právě konkrétnost požadovaných informací, resp. to, zda je možno si z těchto informací učinit (byť částečný a neúplný) obraz o majetkových poměrech jiných osob je hlediskem podle něhož má být zvažovaná aplikace ustanovení § 10 InfZ, jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud ve svých již výše zmiňovaných rozsudcích ve věcech vedených u něj pod sp.zn. 5 As 53/2007 či 5 As 3 1/2007. Závěry, které v tomto směru učinil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ve věci vedené u něj pod sp.zn. 2 As 132/2011 a na které žadatel odkazuje se proto nedají na tuto konkrétní věc přímo aplikovat, neboť z pohledu aplikace ustanovení § 10 InfZ není údaj o tom, zda povinný zpět přijal vymáhanou platbu souměřitelný s vydáním listiny, která obsahuje údaje o konkrétních položkách majetku osoby, která povinným subjektem není (tj. číslem jejího bankovního účtu). Lze tedy uzavřít, že informace, resp. listina, kterou žadatel v dané věci požaduje, nemůže být vydána, neboť podléhá ochraně důvěrnosti majetkových poměrů nepovinných subjektů dle ustanovení § 10 InfZ.

Jak již výše uvedeno, v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 53/2007-85 ze dne 25.6.2008 (a rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 31/2007-75 ze dne 5.3.2009) je uvedeno, že majetkové poměry fyzických a právnických osob tak tvoří zejména jejich příjmy, které mohou být peněžité, ale i naturální, vlastnictví bytů, nebytových prostor a jiných nemovitých věcí, peněžních prostředků, pohledávek, majetkových práv apod.; přičemž za majetkové poměry fyzických a právnických osob lze považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva vůči státu. Správci daně v daňovém řízení podle daňového řádu získávají na základě zákonů o daních právě takové informace o majetkových poměrech a tyto informace jim pak slouží proto, aby mohli rozhodovat ve věcech daní a naplnit tak účel daňového řádu. Informace o daňovém nedoplatku jsou součástí údajů o majetkových poměrech daňových subjektů, a to majetkových poměrech soukromého rázu, u nichž by proto měla být ochrana jejich soukromí upřednostněna; v daném případě nejde totiž o pouhou výši daňového nedoplatku, předmětný problém je třeba posuzovat v širším kontextu, neboť například k prominutí daňového nedoplatku lze podle § 156 odst. 1 daňového řádu přistoupit tehdy, pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu nebo by vedla k zániku podnikání daňového subjektu, pokud není možné vyžadovat úhradu od daňového subjektu najednou nebo při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti požadované úhrady. I toto ustanovení daňového řádu svědčí o soukromé povaze informací tohoto typu, jimž by jako takovým měla být poskytnuta ochrana. V usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 64/2008-137 ze dne 12.3.2009 je uvedeno, že obecně lze konstatovat, že daňový subjekt zásadně požívá ochrany podle § 10 InfZ. Neexistuje ospravedlnitelný argument, aby bez dalšího byla daňovým dlužníkům zajišťována menší ochrana soukromí, než jaká je poskytována ostatním daňovým subjektům. Je proto obecně správné nezveřejňovat informace o majetkových poměrech daňových subjektů, daňové dlužníky nevyjímaje. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 53/2007-85 ze dne 25.6.2008 je uvedeno, že jakkoliv lze chápat pohnutky stěžovatele a jeho veřejný zájem na kontrole orgánů veřejné moci a jejich činnosti, nelze odhlédnout od faktu, že jím požadované informace se týkají majetkových poměrů a osobních údajů osob a jejich soukromoprávní charakter je tím důvodem, který jejich obecnému poskytování brání. Z tohoto důvodu proto ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a uchovávány povinnými subjekty; při střetu zájmu soukromého (tj. zájmu fyzických a právnických osob na důvěrnost

Sídlo: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

Pracoviště: Vršovická 68, 101 38 Praha 10

IČ: 00063941

Bankovní spojení: Česká spořitelna, a.s. 19-2000733369/0800

Úřední hodiny:

Pondělí 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

Středa 8.00 - 12.00 a 13.00 - 17.30

tel.: 267093477

<http://www.praha10.cz>

e-mail: posta@praha10.cz

určitých informací) a zájmu veřejného (tj. zájmu ostatních spoluobčanů na tom, aby nebyly, resp. z jakého důvodu byly, poskytovány úlevy např. těm, kdo to nepotřebují) nelze dospět k jinému závěru, než že na tomto místě požívá větší ochrany zájem soukromý před zájmem veřejným.

Povinný subjekt při posuzování žádosti přihlédl rovněž i ke stanovisku vyjádřenému v rozhodnutí Odboru daní, popíatků a cen MHMP a v rozsudku NSS, že jakkoli se pro exekuci peněžitých plnění uplatňuje postup pro správu daní, která je neveřejná, tato neveřejnost se uplatní pouze v jejím průběhu. V případě ukončeného postupu však zásada neveřejnosti nijak nepřekáží tomu, aby kdokoliv požadoval informace z tohoto řízení a k názoru odvolacího orgánu, že v průběhu exekučního řízení by měl být uplatněn § 11 odst. 1 písm. b) InfZ, podle nějž může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, a to do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím povinného subjektu, s tím, že povinný subjekt prověří, zda se v případě exekučního příkazu jedná o ukončené řízení. Pokud by byl exekuční příkaz součástí ukončeného řízení a pokud tomu nebudou bránit jiné skutečnosti, bude odvolateli kopie exekučního příkazu poskytnuta. Při tom povinný subjekt dospěl k názoru, že i kdyby bylo vycházeno z presumpce ukončeného řízení, nelze požadovanou informaci poskytnout, neboť informace poskytuje, jak již výše uvedeno, obraz o majetkových poměrech povinného. Tedy tato skutečnost brání poskytnout informaci i po ukončení příslušného vymáhacího řízení.

Povinný subjekt tak posuzoval tuto otázku z hlediska možného a faktického ukončení, či neukončení příslušného (vymáhacího řízení). Při tom povinný subjekt vycházel z Metodického doporučení odboru Dozoru a kontroly veřejné správy MV ČR k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – vyřizování žádostí o informace ze správních spisů. Podle § 11 odst. 1 písm. b) InfZ může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím. V případech dosud neukončených správních řízení může povinný subjekt aplikovat toto ustanovení a dokumenty obsažené ve správních spisech před vydáním rozhodnutí neposkytovat. Ve vztahu k probíhajícím řízením může toto omezení spočívat např. v potřebě ochrany účastníků řízení, nestrannosti správního orgánu, v potřebě zabránit možnému zneužití získaných informací např. ke spekulativním nákupům apod. (spornost existence legitimního zájmu na neposkytnutí informací o probíhajícím správním řízení může být dána pouze pokud by o informace žádali účastníci řízení – viz dále). I v případě žádosti o poskytnutí informací o neukončených správních řízeních lze dále aplikovat všechny ostatní důvody pro odmítnutí žádosti, které InfZ stanoví (viz dále).

V případě pravomocně ukončených správních řízení může připadat do úvahy mimo jiné, užití následujícího důvodu pro odmítnutí žádosti: ochrana důvěrnosti majetkových poměrů (§ 10 InfZ), jak je konstatováno v Metodickém doporučení. Aplikace tohoto důvodu omezení práva na informace bude praktická zejména ve vztahu k daňovým řízením, resp. informacím ze správy daní a poplatků ve smyslu zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

V obou případech, to jest jak v případě neukončeného, tak v případě ukončeného řízení lze plně aplikovat InfZ a rozhodnout o poskytnutí, či neposkytnutí požadované informace v souladu s příslušným ustanovením InfZ. V tomto konkrétním případě však má ochrana důvěrnosti majetkových poměrů přednost před právem na informace a proto povinný subjekt ve věci uplatňuje postup dle § 10 InfZ.

Povinný subjekt ve svém rozhodnutí rozebral všechny podstatné otázky, které svědčí pro i proti poskytnutí požadované informace a z těchto všech výše uvedených důvodů povinný subjekt žádost Ing. [redacted] o poskytnutí kopie exekučního příkazu podle § 15 odst. 1) InfZ odmítá, neboť požadovanou kopii exekučního příkazu postihující účet společnosti [redacted] a.s. za účelem vymožení pokuty uložené odborem stavebním nelze poskytnout, a to s odkazem na § 10 InfZ, podle nějž „informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.“

Povinný subjekt považuje rovněž za nutné uvést, že žadatel o informaci – Ing. [redacted] nežádá jen o poskytnutí jedné konkrétní informace (jednoho exekučního příkazu), ke které se vztahuje toto rozhodnutí, ale samostatnými žádostmi požaduje poskytnout informaci - kopie dalších tří samostatných exekučních příkazů vztahujících se ke společnosti [redacted] a.s. v návaznosti na vymáhání uložených pokut. Je tak nesporné, že poskytnutím požadované informace (kopie exekučního příkazu) a následně poskytnutím dalších kopií exekučních příkazů k témuž subjektu dojde k narušení ochrany majetkových poměrů společnosti [redacted] a.s.

Jedná se o informaci, která konkrétně objasňuje majetkové poměry subjektu jež tvoří jeho pasivum vůči správci daně. Správci daně v daňovém řízení podle daňového řádu získávají na základě zákonů o daních právě takové informace o majetkových poměrech a tyto informace jim pak slouží proto, aby mohly rozhodovat ve věcech daní a naplnit tak účel daňového řádu. Informace o daňovém nedoplatku jsou součástí údajů o majetkových poměrech daňových subjektů, a to majetkových poměrech soukromého rázu, u nichž by proto měla být ochrana jejich soukromí upřednostněna; v daném případě nejde totiž o pouhou výši daňového nedoplatku, předmětný problém je třeba posuzovat v širším kontextu, neboť například k prominutí daňového nedoplatku lze podle 156 odst. 1 daňového řádu přistoupit tehdy, pokud by neprovedená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu nebo by vedla k zániku podnikání daňového subjektu, pokud není možné vyžadovat úhradu od daňového subjektu najednou nebo při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti požadované úhrady. I toto ustanovení daňového řádu svědčí o soukromé povaze informace tohoto typu, kterému je takto poskytována ochrana. Exekuční příkaz je sám o sobě závažnou informací o majetkových poměrech, který v sobě obsahuje řadu údajů, jež se přímo dotýkají soukromí dané společnosti. Samotná existence exekučního příkazu může vypovídat o tom, zda povinná společnost je, či není schopna finančně ustát vymáhanou finanční částku a podobně. Po poskytnutí takové informace nelze ani vyloučit, že by se tato informace mohla stát obecně známou informací a to například jejím zveřejněním například na internetu, což by rovněž mohlo i vážně poškodit obchodní či jiné vztahy společnosti [redacted] a.s.

Rozhodnutí o odmítnutí poskytnout požadovanou informaci není v kolizi s ústavními principy práva na vyhledávání a poskytování informací, neboť informace požadovaná žadatelem spadá pod výjimku z informační povinnosti upravenou v ustanovení § 10 InfZ (ochrana důvěrnosti majetkových poměrů) a s ohledem na toto zákonné ustanovení tato informace poskytnuta být nemůže.

Proto povinný subjekt části žádosti o informaci odmítá, jak výše uvedeno. Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení k Magistrátu hl. m. Prahy, podáním u zdejšího stavebního úřadu.

Lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

otisk úředního razítka

Ing. Jana Königová
vedoucí odboru stavebního

Obdrží:

1. Ing. [redacted]
2. spis OST